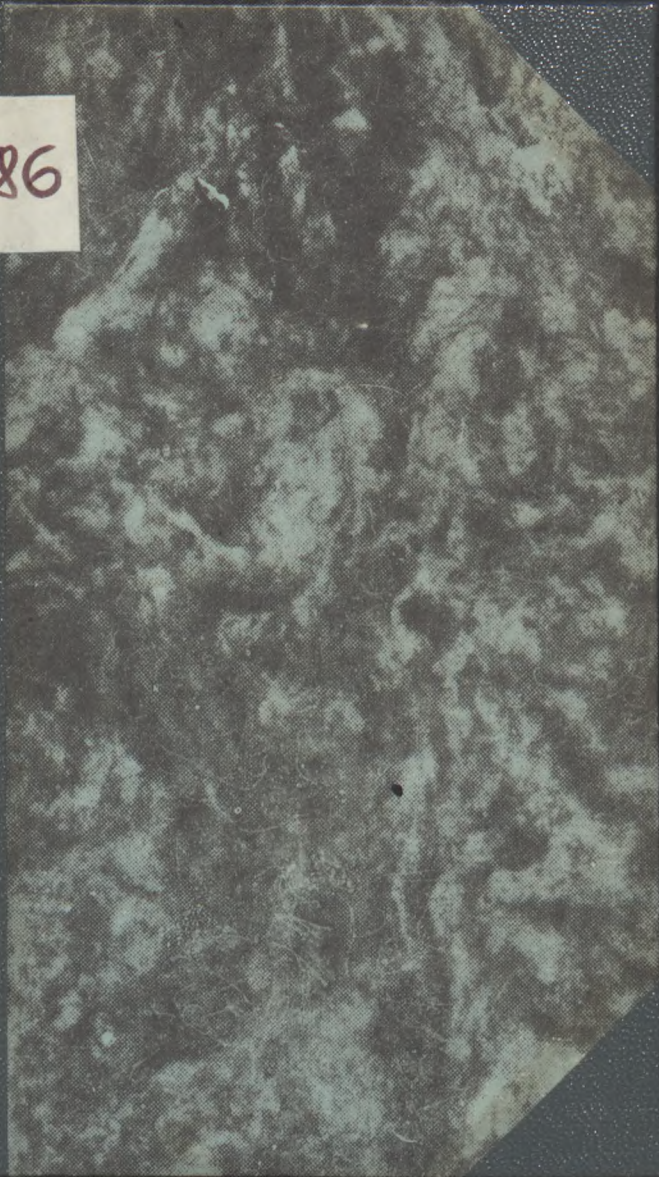
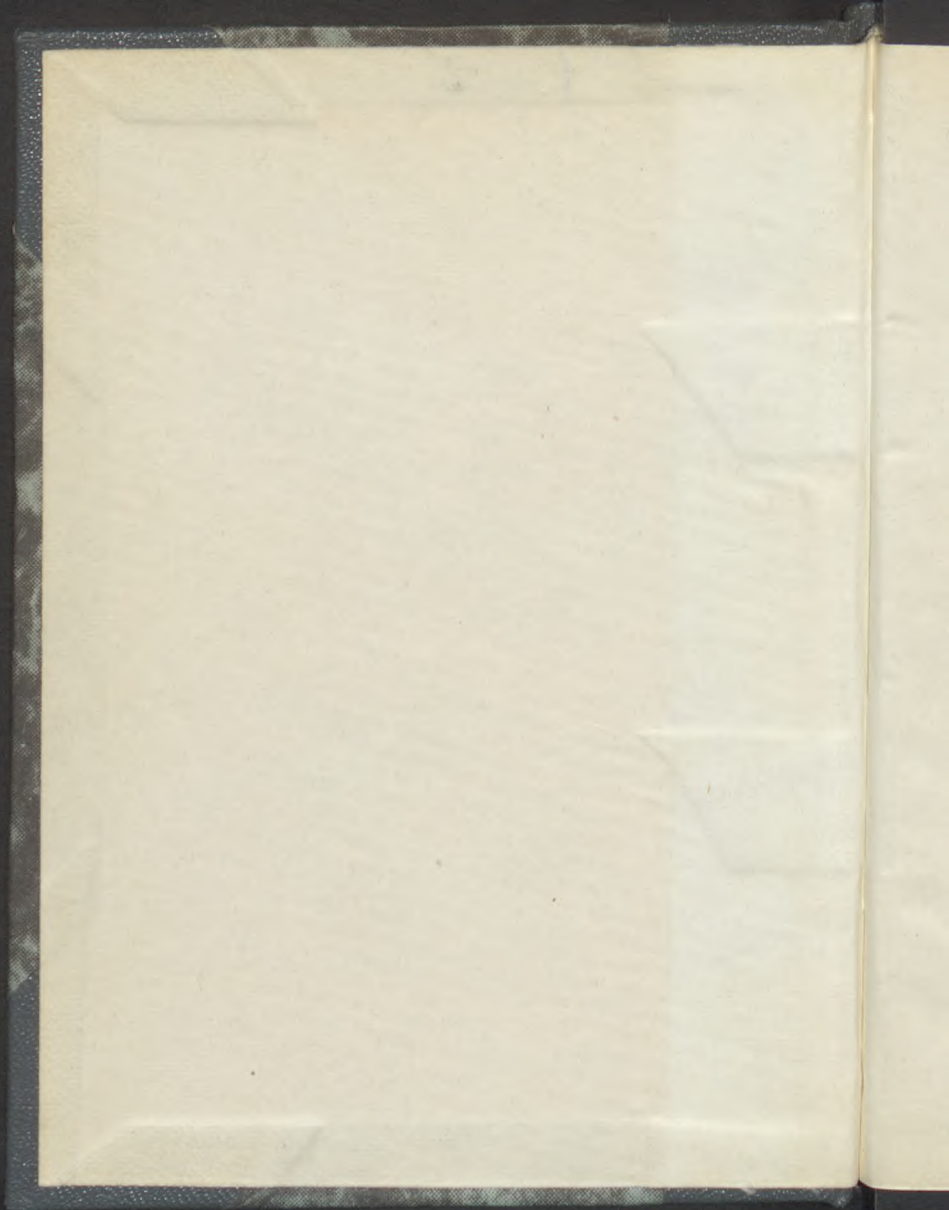
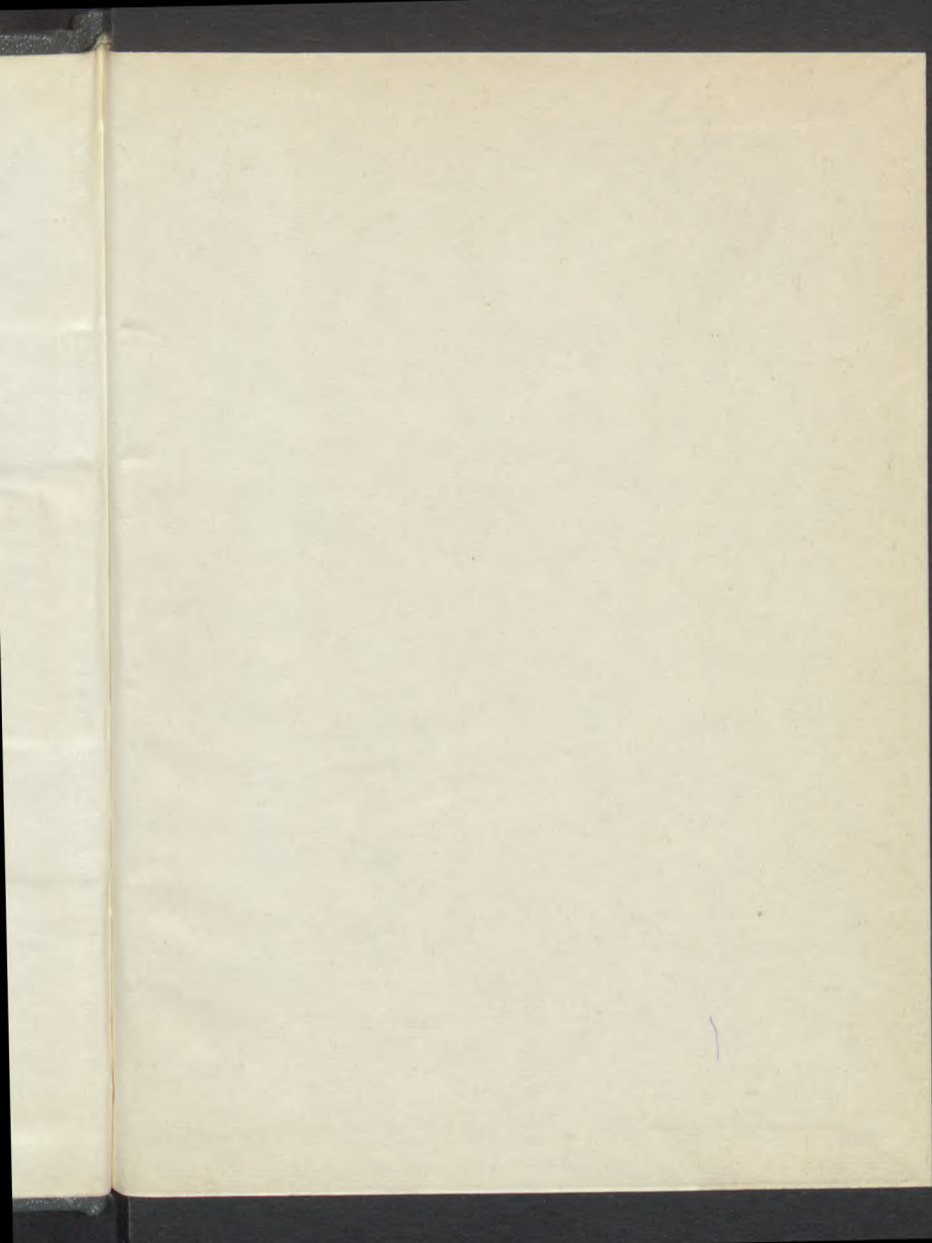
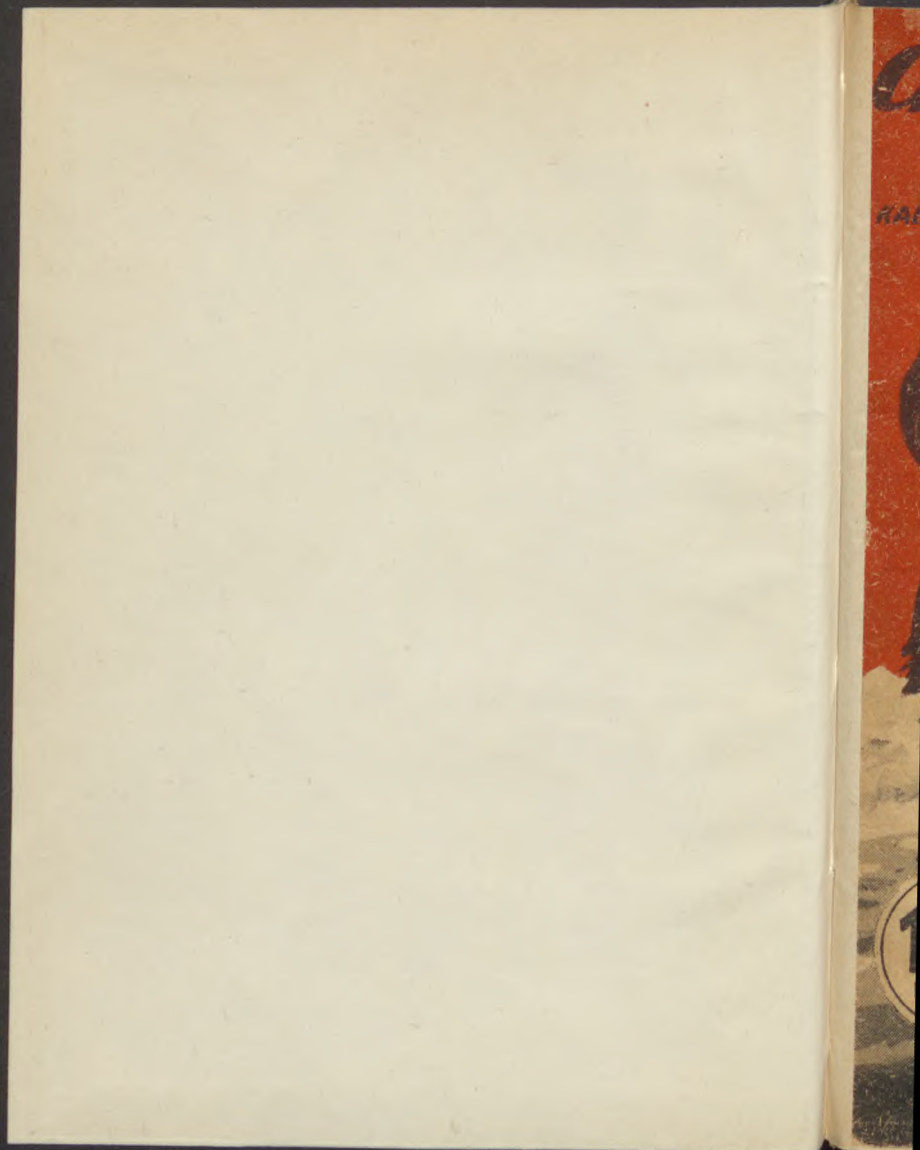

91.586

a kanadai prémvadász

91586

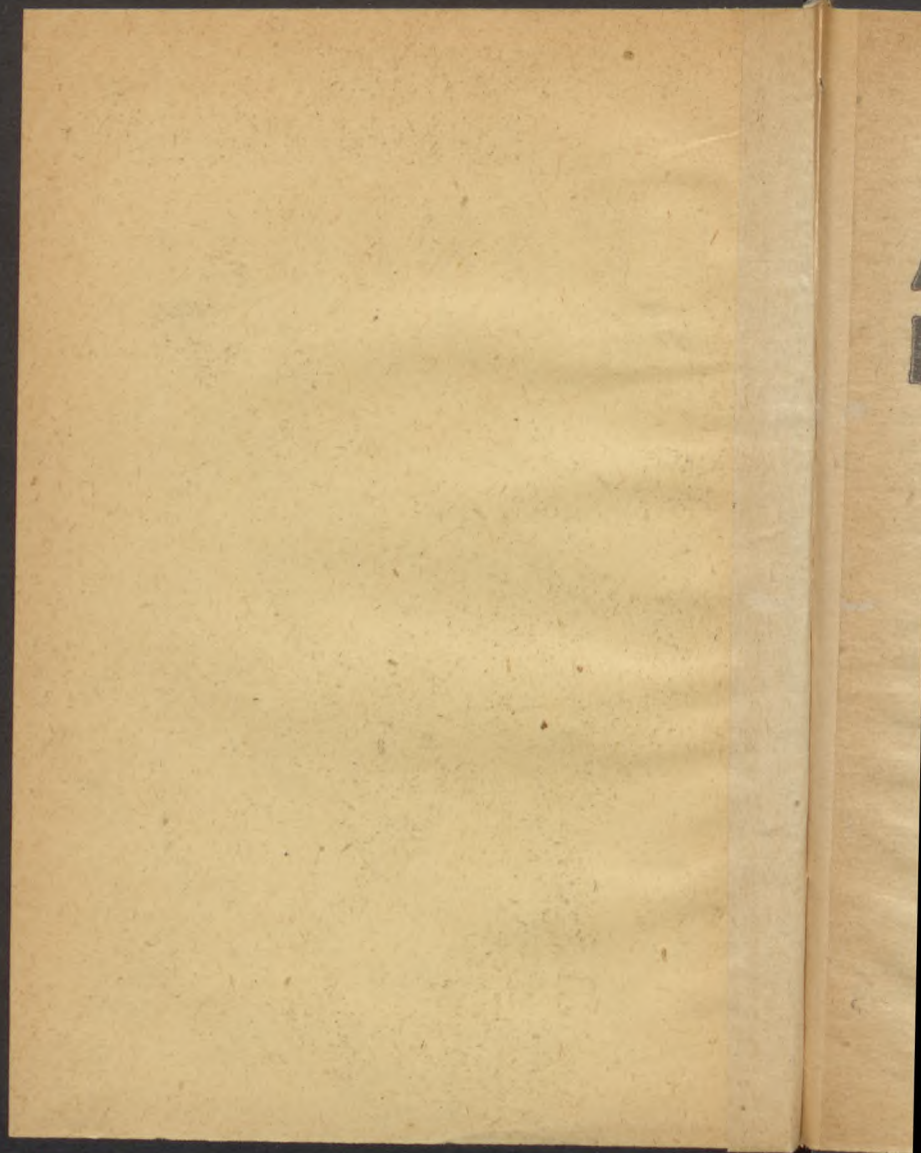
RALANDOS TARKA REGÉNY

ÁRTA O. WOOD

10
FILLER

100 oldal

A KANADAI PRÉMVADÁSZ

IRTA:
O. WOOD

2704
A SZERZŐ KIADÁSA

be

91586

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR
Növekedéskönyv

1940. év **4695** sz.

Feladó: Forster György.

Stadium Sajtóvállalat Rt. - Feladó: György Aladár Igazg.

ELSŐ FEJEZET.

amelyben valakit megölnék a hegyek között a Northwest territórie határán. — Slim Natt váratlanul megérkezik az utolsó állomásra, Allan Braddock viszont úgy érzi, hogy indulnia kell.

1.

Az őszi nedves ködsubájában már ott bolyongott az évszázados fenyők és komor csertörzsek alatt; alkonyattájt metsző szelek szabadultak el a Richard-szoros környékéről s a nap — szintelenül és bágyadt sugárzással — alig pár órára tűnt fel az ólomszínű égboltozaton. Az erdő megfonnyadt s harsány színei beleolvadtak a szürkésbarna sziklák vígasztalan és esőtől fénylő háttérébe; a patakok még zúgtak, jégzagú hullámaik közül azonban eltűntek a játékoskedvű pisztrángok s az innijáró szarvasok rótbarna testén már feltűnt a vastag és szúrós téli prém.

Október eleje volt, az az idő, amikor Észak-yukon komor és fenséges völgyelben, a végtelen erdők szikkadt avarán és a hegyek pipázó

ormain minden pillanatban végigrohanhat a fagy, a szörnyű és irgalmatlan fehér halál, amely májusig megdermeszt, csonttáfagyaszt és szétmorzsol mindent, amit nem véd emberi kéz, vagy a föld csendes és csillogó jötevője: a hó.

A Threeholp oldalán, ott ahol a tajtékosan zúgó Glenlen-patak szinte elvágja az erdőt a csupasz és vad sziklák meredek emelkedője előtt, látszólag semmi sem mozdult. A szél egyhanguan és mély zúgással sóhajtozott a fák között s a gyér csalit tar-ágbogai közül vedlett szürkeróka osont elő és húzódott megnyult testtel a víz irányába. Fölötte galy reccsent s egy játékoskedvű mókus egészen az alsó ágakig merészkedett nagy kíváncsian; fénylő fekete szemeivel szinte nevetni látszott a róka ijedt és ravasz sompolygásán. A levegőben, néma és egyenletes szárnycsapásokkal vadlúdcsapat vonult dél felé.

Abban a pillanatban, amikor a róka elérte a patakot, szemközt, a sziklák keskeny és meredek ösvényén férfialak tűnt fel; puskáját hanyagul vállravezve lépegetett lefelé s lépteinek zajára a róka komikus rémülettel kapta fel a fejét. Másodperchosszat dermedten nézte a közeledőt, azután öles bakugrásokkal, hangosan csörtetve váltott vissza a bozót felé.

A csörtetésre a férfi megállt. Keze önkénytelen mozdulattal felcsúszott a fegyver szíján, a cső

megfogására azonban már nem jutott ideje. Valahol a másik oldalon, a fenyőszálfák és a patakpart sziklái között lövés dörrent s a golyó éles, kellemtelen cserdüléssel pattant el a hegyoldalon. Azután másodszor is dörrent a puska; a szikláknál közeledő férfi a melléhez kapott. Megállt, mintha a lövés füstjét kutatná, de azután hirtelen meg-ingott s arccal előre a kövek közé zuhant. Pillanatilag még látszott vergődő teste, amely azonban másodpercek alatt kinyult és megmerevedett.

A lövések zajára újabb mozgás keletkezett a sziklaösvény mélyén; valaki fujva közeledett a szempillantás múlva már fel is bukkant a csúszós talajon. Rókaprém sapkája félrecsúszva ült a fején, rongyos zekéje és órmóttan csizmái különös, kacsázó jelleget adtak járásának. Hosszúcsövű puskáját vállán keresztbevetve hordta s amint aa elnyult holttestre villant a szeme, felkiáltott a rémült meglepetéstől. Kacsázó járásával már megmozdult, hogy odarohanjon hozzá, amikor a fenyőszálfák alatt ismét lövések dörrentek s a golyók élesen pattogva verni kezdték a sziklafalat.

A prémsapkást alkalmasint már a legelső lövések egyike eltalálta, mert megtorpant és összecsuklott, mintha görcs bántotta volna; kis ideig úgy látszott, hogy ő is a fegyvere után kap, de azután meggondolta a dolgot és tántorogva futni kezdett a sziklás talajon a patakpart meredek szar-

hadéka fölött. A golyók követték útját s szaporán esattogtak körülötte az egyre barnább színt öltő alkonyatban. Valóságos embervadászat volt s percebe sem telt, a prémsapkás teste hirtelen ki-nyúlt, valósággal felugrott a levegőbe, majd eltűnt a görgeteges sziklák roppant tömege alatt.

Egyszerre csend lett.

A róka már valahol az erdő mélyén lapult s alkalmasint ijedten nyalogatta szájaszélét érdes nyelvével; a mókus is eltűnt s helyettük két férfi bukkant fel a patakparton a fenyőfák komor koszorúja előtt. Mind a ketten bőrzekében és prémkucsmában voltak; egyikük magasszárú lovaglós csizmát hordott, a másik bőrrojtokkal díszített bő nadrágot, amelyet általában a prémvadászok viselnek Észak-Kanadában. A csizmás kezében még füstölgött a kurtacsövű, modern Winchester.

Lassú és kényelmes léptekkel mind a ketten leballagtak a patakpartig, majd a csizmás megállt, mialatt társa szikláról sziklára ugrálva megközelítette a holttestet. Az előbbi hidegen összehúzott szemmel és szenvtelenül figyelte, mint üríti ki társa a halott zsebeit egymásután. Csak akkor mozdult meg, amikor a másik már visszaérkezett. Akkor feléje fordult.

— All right, Jake?...

— Itt a jegyzőkönyv. A többit nekem ígérted.

— A pénzt megtarthatod, a többi hol'it azon-

ban nem. Egy ostoba zsebkész néha többet ér, mint két csendőrszakasz.

— Hm... Visszajössz a telepre?...

— Majd később. Még egy kis dolgom van a hegyek között.

A prémvadász vigyorgott.

— Janet?...

— Semmi közöd hozzá. S jól jegyezd meg: ha berugsz, a bőröd bánja.

Elfordult s mintha a másik ott sem lett volna, a fenyőfák felé indult. Itt, az évszázados fenyőtörzsek finom tűlevelekkel fedett talaján kanyargott a kezdetleges ösvény a távoli hegyvidék felé.

2.

Allan Bradock felnézett az acélszürke égboltra, amelynek nyugati csücskén már csak keskeny, égővörös sáv jelezte az elmerült nap helyét. A csik fölött mélykék gomolyfelhők úsztak nagy sebességgel délnyugat felé, alattuk az Alaskan Mounts szabályos hullámvonala sötétlett. Közelebb az erdők néma és sudáregyenes fái már összegyűjtötték az alkonyat sötétségét; közöttük, mint eldobott szalag kanyargott a dél felé húzódó út ezüstcsíkja. Lent a völgyekben köd terjengett, csak az északkeleti oldalon látszott fémes csillogás: a Huron Lake tengerszerű, kerek tükre.

Csipős északkeleti szél fujt s Allan tudta, hogy

ennek a szárnyán minden pillanatban megérkezhet a fagy. Addig talán még jön néhány autó; Hobson, a prémgüjtő még hátra van és Lasaille doktor is rég járt erre. Néhány kereskedő is akadhat, a vadászok és kirándulók azonban már bent maradnak a városban tavaszig. A Cryer Oil Comp. legészakibb benzintöltőállomása befejezi szenzonját s dermedt csapokkal, unatkozó őrrrel tavaszig aludni fog.

Vállat vont és bement az apró, fagerendákból ácsolt házba; holnap meg kell kezdenie a faaprítást, ha nem akar megfagyni a télen s a puskákat, vadcsapdákat is ideje megolajozni. A prémvadászat télen majdnem jövedelmezőbb, mint a nyári benzinkereskedés.

Meggyújtotta az apró olajlámpát s végignézett az asztalon, amelynek kétes tisztaságú lapján békésen megfért egymás mellett a tegnapi ebédmaradék a fegyvertisztító-zsinórral s közöttük elnyúlva hevert egy arcrabukott, nyitott könyv.

Az apró vaskálvháiban dühösen duruzsoltak a fahasábok s a két ablak párás vaksággal nézett ki a sűrűsödő alkonyatba. Allan betámasztotta az ablaktáblákat, lustán nyújtózkodott, ledobta bőrzékéjét és az asztalhoz ülve, a könyv után nyult. Itt fent, északon, a Cryer Oil Comp utolsó állomásán, a könyv az egyetlen barát ilyenkor ősziidőben, amikor vadászni még nem érdemes s a

hosszú esték unalma már vastagon megüli a szobát.

Olvasni kezdett s a támadt csendben hangosan ketyegni kezdett a falra akasztott apró zsebszóra. Maga sem tudta, mennyi ideig ült elmerülve helyén, amikor váratlanul csoszogó lépések hangzottak fel az ajtó közelében.

Allan Bradock megütközve kapta fel a fejét; gyakran előfordult, hogy éhes farkascorda környékezte meg a házat s szaporán dörgő fegyverrel kellett védekezni ellenük; de a farkasok most még a hegyek között kóborolnak s falkáik legrosszabb esetben is csak hetek múlva verődnek össze.

A zaj megismétlődött, majd váratlanul megdöngette valaki az ajtót.

Bradock felugrott. Visszatolta a reteszt, de amint az ajtórés arasznyira tágult, riadt kiáltással hőkölt vissza. Ugyanakkor az ajtó egy neki-eső test súlyától egészen kitérült s bőrzekés, rókaprémcsapkás férfi zuhant a szobába. Bradock úgy nézett rá, mintha kísértetet látott volna.

— Goddam . . . hiszen ez Slim Natt . . . — dübnyögte s amint lehajolt az eszméletlen ember fölé, hirtelen az emlékek egész légioja rohanta meg.

Felnyalabolta az elnehezedett testét és medvebőrrel letakart ágyára fektette. Slim Natt ruhája

tele volt alvad vérrel; oldalát golyó ronszolta szét s szinte érthetetlen volt, hogy borzalmas sebével akár húsz métert is el tudott vánszorogni.

Allan Bradock előtt elcikkázott az egész délután, de bármennyire erőltette is emlékezetét, nem tudott rájönni, hogy valamerről lövést hallott volna. Azt kellett tehát elhinnie, hogy Natt távolabb járt s már sebesülten vánszorgott ideig.

Kést vett elő és felhasította a bőrzeit. Iszonyodva nézte a lövést, amely alkamasint csale húst ért ugyan, de a seb egész környéke elüszkösödött s puffadtan, sötétülán izzott a láztól. És Allan Bradock nagyon jól tudta, hogy mit jelent északon az elüszkösödött seb . . .

Rumosíveget vett elő s késével szétfeszítette a sebesült keményen összeszorított ajkait. Néhány csepp italt így sikerült Natt szájába erőltetnie s a művelet hatása hamarosan megmutatkozott. Az ólmosan elnehezült szempillák megmozdultak, a keskeny vonallá húzódott száj megrándult s a lassan emelkedő mellkashól mély, csuklásszerű sóhajfást tört elő.

Allan Bradock gyengéden megrázta a sebesült vállát.

— Hé . . . old Slim . . . térj már magadhoz . . . mi a pokol történhetett veled? . . .

Dörmögő hangjára Slim Natt hirtelen kinyitotta szemét. Tágranyílt pupillái mögül egészen

értelmes tekintet sugárzott s látszott rajta, hogy minden erejét összeszedve beszélni akar. Lázasan a szájai közül azonban csak töredezett félszavak és értelmetlen motyogás tör elő.

Allan Bradock ismét a rumosüveg után nyúlt.

— Igyál, vén cimborá... ettől talán erőre kapsz.

Natt mohó kortyokban nyelte az italt. Testén gyenge remegés áramlott végig s hirtelen vad csuklási roham fogta el. Homlokát szempillantás alatt elöntötte a veriték, arca eltorzult a fájdalomtól. Allan Bradock legyintett; az utolsó stádium ez a vérmérgezés eseteiben, amikor már az orvosi segítség is késő.

Hirtelen megragadta és vad erővel megrázta a sebesültet.

— Hé, Slim... ki bántott?... Az ördögbe, mi történt veled?...

Slim Natt mély lélekzetet vett; félrecsúszott, rókaprémess sapkájában, szőrrel vastagon benőtt arcával most olyan volt, mint valami partravetődött, öreg rozmár. Nagy kinna, alig érthetően lökte ki magából a szavakat.

— A Treechelpnál... rámlóttek... Sid Radler... halott...

Bradock úgy ugrott fel, mintha rúgók lökték volna.

— Sid Radler... beszélj!...

— Threeholp-hoz . . . siess . . . Janet . . .
Elakadt és előrecsúszva hörögni kezdett.
Bradock visszalökte és megrázta, mint valami
rongyosmót.

— Ki lőtt rád? . . . És ki lötte le Radlert . . .
Öreg Natt . . . nem érted? . . . Szedd össze magad.
Abbahagyta a kísérletet s egészen a sebesült
szájához hajolt. Slim Natt még motyogott valamit,
de már nem lehetett megérteni; hörgeése is egyre
halkult s mielőtt Bradock ismét a rumosüveghez
nyulhatott volna, egy végső, mély sóhajrással
megmerevedett.

Allan Bradock felállt.

Visszafektette a halottat és keresztet vetet-
te rá. Lecsukta az üvegesen kimeredt szemeket,
azután tanácstalanul megállt a szoba közepén.

Agyában kuszán kavarogtak a gondolatok; Slim
Radler, Janet, a Threeholp erdős oldala és a se-
besült, aki több mint ötven mérföldet gyalogolt
szétlőtt oldalával.

Vajon miért jött ide, amikor a Threeholp al-
ján is van telep s ott sokkal hamarabb kaphatott
volna segítséget . . . ?

Leült az asztal mellé s izgalomtól remegő kéz-
zel cigarettát csavart. A füst mindig jó tanácsadó
s néha, amikor kábult és zavart az ember, az egyet-
len menekvés lehetőségét jelenti.

3.

Slim Natt prémvadász volt abból a fajtából, amelyik örök szerelmese az erdőnek, a vad szikláknak és zúgó hegyipatakoknak. Emberemlékezet óta a Dewdney Monts környékén élt s minden télen megkeresett annyit, hogy nyaranta kedvére vadászgathasson. Amikor a nap perzselő erővel égette a rótbarna sziklák hátát, Slim Natt gyakran megjelent a benzintöltő-állomáson s néha napokat töltött Bardock társaságában.

Egy ilyen látogatás alkalmával ismerte meg Bradock Sid Radlert és a hugát, Janet-et.

A ritka nyári záporok egyike verte végig a vidéket azon az augusztusi reggelen, amikor Lasaille doktor autója megállt a Cryer Comp utolsó állomásánál. A hosszú, csontos és madárképű orvos maga szófukar modorában megállt Allan Bradock előtt.

— Young boy, vendégeket hoztam. Pár mérfölddel távolabb szedtem ki őket egy felfordult ócska Ford roncsai alól. A lánynak csodálatosképp semmi baja sincs, a fiú azonban csunyán összezúzta magát. Visszafordulásról hallani sem akarnak, hát legokosabb lenne, ha megtúrná őket pár napig, amíg a fiú is erőre kap.

Slim Natt akkor kíváncsian nézett a doktor autója felé s Bradock emlékezett rá, hogy megvető arccal kullogott vissza.

— Greenhornok... — dűnnyögte s rá sem nézett többé az érkezőkre.

Bradocknak magának kellett fogadnia a váratlan vendégeket; kissé zavarbajött, különösen, amikor a sebesültet támogató lányt megpillantotta.

Észak-Kanadában, különösen pedig itt, a sarkkör szomszédságában inkább csak indián asszonyokat látni; Janet Radler szépsége pedig akármelyik nagyváros utcáin is méltó feltűnést keltett volna. Egyszerű világos ruhát viselt s kabátjára tűzve friss virág illatozott. Legjobban azonban a haja tetszett Bradocknak; aranyzárga, fékezhetetlen zuhatag volt ez a haj, amely szeszélyes fürtökben övezte Janet arcát s Allan maga sem tudta miért, csak titokban és elakadó lélekzettel mert rátekinteni.

A leány már szemmeláthatóan túljutott az ifjedségen. Féltő gonddal és szeretetteljes gyengédséggel segítette bátyját a házba, egyébként azonban jókedvű volt, mint a napsugár, amely játékosan körülölelte alakját. Néhány óra múlva már Slim is kibékült vele s attól kezdve úgy követte, mint az árnyék.

Nyolc napig tartott, amíg Sid kiheverte az eromlott fék következményeit s Allan Bradock úgy könyvelte el emlékei között ezt a nyolc napot, mint az élet véletlen, fejedelmi ajándékát, mint valami

gyönyörű álmot, ami elsuhan és nem térhet vissza többé soha.

Közben megtudták, hogy a testvérek apja harminc év előtt kutatási jogot kapott az akkori kormánytól a Dewdney Mounts környékére; évtizedeket töltött a hegyek között s amikor visszatért a városba, egész sereg nagy tervet, megvalósításra váró ideát vitt magával. Évekig kilíncselt, könyörgött és próbálkozott, hogy tervei megvalósításához pénzcsoportot hozzan össze, de végül is meghalt anélkül, hogy kedves hegyeit viszontláthatta volna. A két testvér csak gondot, szegénységet és egy esomó kusza feljegyzést örökölt utána.

Sid Radler azonban bízott apjában; esztendőkön át egyik centet a másikra kuporgatta, míg végül együtt volt az összeg, amellyel elindulhatott nyugatra, megnézni az apja által feltárt területeket. Az idő is sürgette erre; lejárában volt az a harmincöt év, amelyre a kormányengedély szólt.

Ezen az úton borult fel velük az őcska Ford-kocsi s így kerültek kényszerű vendégként a Cryer Oil Comp. legészakibb, utolsó töltőállomására.

Azon a napon, amikor az autó romjai alól megmentett felszerelés már útrakészen, becsomagolva állott a ház előtt, Slim Natt megkereste Bradockot, aki a ház mögött a felhők vonulását leste és átkozottul rossz hangulatban volt. Slim

krárogott, mint valami nathas meave s róka-prémes kucsmáját gyűrögetve kezdett beszélni.

— Old Allan... izé... azt akarom mondani... hogy én is megyek.

Braddock oda sem nézett. Bólintott.

— All right...

— Ezekkel...

— All right...

— Majd visszajövök.

— All right...

És konokul továbbnézte a felhőket, amelyeknek ibolyaszín márványtestét aranyzegélllyel koszorúzta meg a nap. Slim Natt megvakarta vörös állát, azután felcsattant.

— De szófukar hangulatba jöttél; elvégre Radler tisztességes bért kínált, ha vezetem őket a hegyek között s csak nem maradtok életem végéig mocskos prémvásár... hja, old friend, az öregségünkre is gondolni kell.

Ismét krárogni kezdett, azután zavartan elhallgatott. Allan rábámult, mintha csodát látott volna.

— Megbolondultál, old Slim?... Harminc éven át, mióta itt élsz, eszedbe sem jutott a vénség.

Slim nem felelt. Ismét krárogni kezdett és ő is a felhőket nézte. Nagycsőre mozdult meg.

— Akkor hát... megyek, Allan...

— Isten veled.

— Good by... izé... mondd csak... nem adhatnád kölcsön a borotvát?...

Braddock elvörösödött. Szembefordult a préma vadásszal s a hangja perzselt.

— Vidd a borotvát és menj a pokolba, vén számár.

Könnyű lépések zaja vágta el utolsó szavait s mire megfordult, Janet Radler állt előtte. Már utiruhában volt s mindkét kezét egyszerre nyújtotta Allam felé.

— Köszönöm, amit értünk tett, Braddock. Ha egyszer majd a Threeholp felé jár, keressen meg minket is.

— Igen, miss...

— Ha pedig úgy fordulna, hogy visszatérünk, nem fogjuk elfelejteni a vendégszeretetét.

— Köszönöm, Miss.

Kis csend támadt, Janet is a felhőkre nézett s mintha várt volna valamit. Azután megszólalt.

— Hát... Isten vele, Braddock.

— Isten vele, Miss Radler...

Még mindig ugyanazon a helyen álltak. A lány arca égett, Braddock szíve pedig csaknem szétvetette mellét; de egyikük sem tudta formába önteni érzéseit s a drága másodpercek egymásután multak eredménytelenül.

Hirtelen kemény lépések alatt roppant meg

mögöttük a kavics és Sid Radler lépett hozzájuk.

— Hello, Janet... elég a búcsúzásból, indulnunk kell...

Előreindult a betonút felé, amelynek végén, pár száz lépés távolságban két indián várt rájuk felfüggő lovakkal. Allan Bradock csak ebben a percben érezte meg, mennyi mondanivalója lett volna Janet számára; de már késő volt, csupán az aggodalom talált utat az ajkáig.

— Vigyázzon magára, Miss Janet... a nyeregben mindig egyenesen kell ülni.

A lány visszanevetett rá.

— Slim apó vigyáz rám. Nem történhet semmi bajom.

Allan a prémvadászra nézett; Slim Natt nagyot nyelt, azután, mintha elfelejtett volna valamit, visszafordult a házba.

Valamivel később, amikor a lovak már eltűntek az északnyugatnak vezető ösvény hajlatában s Bradock mély sóhajtással visszatért a házba, az asztalra dobva megtalálta a kölesönként borotvát.

4.

S a vén prémvadász most itt hevert a szénagyón holtan. Ki tudja, honnan jött halálos sebével, ki tudja, mi'yen veszedelemre akarta felhívni Bradock figyelmét.

Sir Radler halott s Janet egyedül áll, segítség nélkül a vadon közepén.

Allan az ablakra tekintett, túl az üvegen, arra, ahol a leszállott sötétségben a Threehulp sziklái merednek az ég felé. Már tudta, hogy menni fog, mert mennie kell; csak éppen Slim Nattet kellett eltemetnie előbb.

Sóhajtva nyúlt a sarokba támasztott szerszámok után kilépett a gyéren csillagos, hűvös estébe. Vállán csákányával, cammogva indult az úttól pár ölnyire magarodó óriásfenyő felé.

Slim Nat sírja ne legyen jeltelen; a mathuzsálemi fa hirdesse még további évszázadokig, hogy a félrecsúszott főveg s az ormótlan csizmák milyen önfeláldozó, becsületes szívet takartak.

Mire a csillagok fénye megerősödött s délkeleten feltűnt a hold vérvörös arca, már a durván ácsolt kereszt is elkészült s Allan Bradock útra-készen állt a kitolt motorkerékpár mellett.

Berúgta a motort s mintha sima beonúton menne, teljes gázzal rekirohant a legzúgós ösvénynek észak felé, a Dewdney Mounts sziklás tömbjének irányában.

MÁSODIK FEJEZET,

melyben Bradock szembekerül Buck Lyers-el és rájön arra, hogy ellenségei is vannak. — Útjának második tanúsága, hogy ne kezdjen sakkozni az, aki nem ért a sakkhöz.

1.

Clivecourt nem város, még csak nem is erőd, hanem pár házból álló nyomorúságos telep a Dewdney Mounts lábánál, ott, ahol a Glenlen-patak valósággal kettéosztja a vidéket a hegység és az erdő választóvonalánál. Nyolc-tíz fagerendából ácsolt ház, amiben Buck Lyers prémvadászai laknak s egy nagyobb épület, a gazdáé. Van még egy fontosabb gerendaház is, amely Fred Grantnak, Lyers sógorának a tulajdona; itt whyskit mérnek, lőszert és flanellingeket arulnak s ennek megvan az a haszna, hogy a prémvadászok szépen visszafizetik Lyerséknek mindazt, amit egész esztendői munkájukkal megkeresnek.

Allan Bradock sohasem járt még Clivecourton s a szállongó szóbeszéddel sem törődött; most

is csak azért állt meg Grant ivójánál, mert lovat akart venni s mert a telep éppen a hegy lábánál feküdt.

Motorjának dübörgésére vén indián került elő valahonnan s úgy nézett rá, mintha idegen csilagból pottyant csoda lett volna.

Bradock nem sokat törődött vele. Letámasztotta a kerékpárt, ponyvát dobott rá s nyugodt lépésekkel benyitott az ajtón. Maró füst és alezszag fogadta; a tetőgerendán pisrozfényű petróleumlámpa égett s az alatta álló asztalnál nyole-tíz bőrzekés, durvaképű fickó pokerezett.

Fred Grant kíváncsian nézett az érkezőre, aki megállt az ajtó közelében és semmi hajlandóságot sem mutatott arra, hogy megközelítse az asztalt.

— Good day, boy... talán gyökeret eresztett a lábad?...

— Nem vagyok fáradt. Lovat szeretnék venni s tüstént tovább indulok a hegyekbe.

— Pshaw... csak nem a rangerek akadtak a nyomodba?

— No... dolgom van, ennyi az egész. Te vagy a gazda?...

Fred felelni akart, éppen a pillanatban azonban ismét megnyílt az ajtó s bőrruhás, vadászcsizmás férfi lépett be. Megállt Bradockkal szemben és végigmérte.

— Mit keresel itt?... — kérdezte kurtán.

Bradock kissé csodálkozva nézett vissza rá. Hangjában cseppnyi izgalom sem volt, amikor válaszolt.

— Semmi közöd hozzá.

— Ismerlek. A Cryer Oil benzinügynöke vagy.

Bradock lassan megfordult. Két lépéssel a vadászcizmás elé állt és keményen a szemébe nézett.

— Ha ismersz, azt is tudhatod — mondta lustán — hogy a benzinkútnál egyszer kékrevertem egy fickót, aki sokat fecsegett.

Szavait az elszörnyedés moraja követte. Néhány prémvadász felállt he'yeről és közelebb somfordált, mintha alaposan meg akarták volna nézni a vakmerő fickót. Fred Grantból felbugyborékkolt a hang.

— Ostoba greenhorn... Buck Lyers előtt állsz. Övé az egész telep s ameddig a szem ellát, valamenyi föld és erdő.

Bradock bólintott.

— Abból még nem következik, hogy joga van kérdezgetni is.

Buck Lyers a csizmája szárát csapkodta lovagióostorával.

— Jogom van tudni, hogy mit keresel a birtokomon. Ha nem tetszik, hogy kíváncsiskodom, mehetsz vissza, amerre jöttél...

— Így lenne, ha csakugyan a tied volna az egész Dewdrey hegy.

Lyers homloka összeráncolódott.

— Hogy érted ezt?... — kérdezte élesen.

Aflan gúnyosan mosolygott; Sid Radlerre gondolt, de esze ágában sem volt ismeretlen emberek előtt kijátszani az ütőkártyáit.

— Vannak Észak-Yukonban fogla'ásmentes, szabad területek is... — mormogta diplomatikusan.

Jól látta, hogy Lyers szeme alól éles, alattomos pillantás éri az arcát; a prémkereskedő azonban csakhamar visszanyerte higgadtságát.

— Ugy látszik, Sid Radler beszélte tele a fedet — mondta hangsúlytalanul.

Szavai szinte szikráztak, mint a kardpenge; Bradock nagyon jól érezte, hogy Lyers tapogatni akar s ezért támad: Radler nevének említésére azonban elborította agyát a düh. Kirobbanó indulattal fordult szembe a prémkereskedővel.

— Kár emlegetned olyanokat, akik már nem védekezhetnek. Egyébként tudom, hogy Sid Radlernek is van annyi joga a hegyvidékhez, mint neked. Ha nem több...

— Ugy... láttad a kormány engedélylevelét? Bradock bólintott.

— Ha tudni akarod: igenis láttam.

— Ha láttad: mennyi időre szól...?

Allan Bradock nem felelt. Latta, hogy Fred Grant szeme egyik ember felé villan s látta azt is, hogy a fickó óvatosan megindul az ajtó felé.

— Keritenek... — villant át agyán a gondolat s a következő másodpercben revolvère már fenyegető félkört írt le a levegőben a meghökkent társaság orra előtt.

— Lassabban... — csattant élesen a hangja — ne nozogj, fickó, mert belédlövök...!

A prémkereskedő felé fordult.

— Magyarázd meg az embereidnek, hogy bekerítéssel csak greenhornokkal szemben lehet eredményt elérni. Nálam az ilyesmi csak feleslegyes vesztést okoz. Montanába úgy hívtak, hogy: kétékezes Allan.

Az embereken riadt csodálkozás morajlása zúgott végig; a megrökönyödött arcokon látszott, hogy erre nem számítottak.

A társaságban talán egvedül csak a prémkereskedő maradt nyugodt. Mozdulatlanul állt, de szeme vészese villant. Anélkül, hogy törzsét megmozdította volna, az ablak felé settenkedő fickóhoz fordult.

— Vissza, Jack. Te pedig, Bradock, ne kapkodj mindjárt a revolveredhez. Sokkal veszélytelegebb fickó vagy, semhogy ekkora ügyet csináljak az elnémításodól. Hé, Fred...

A kocsmáros megmozdult.

— Hallom...

— Adj neki lovat. Mától kezdve szabadon kóborolhat a hegyek között.

Mintha észre sem vette volna Bradock még mindig kézbentartott revolverét, két lépéssel mellette termett.

— De jól jegyezd meg, hogy velem nem tanácsos kikezdeni, — sziszegte közvetlen közről. — S ha legközelebb az utamba kerülsz, könnyen a bőröd adhatja meg az árát.

Széles tenyerével a kalapja felé bökött s kégyelmesen lassú léptekkel elhagyta a szobát.

Fred Grant után nézett, míg csak el nem tűnt. Akkor megmozdult.

— A Peggy nevű lovat viheted, — dünnyögte Allan felé. — A szolga majd megmutatja. Negyven dollár az ára, de ráérsz kifizetni.

Bradock bólintott. Az asztalra dobta a pénzt, azután indult, hogy a Lyers-tanya minél előbb a háttamögött legyen.

2.

Ráköszöntött a korai alkonyat, mire megkerülte az erdő vonalát s az utolsó fák egyre ritkuló sorai közül a meredekebb kapaszkodóra ért. Bosszús volt és elégedetlen; Grant lova száználmas jószág volt, sima úton is hamar kifáradt volna.

Éppen arra gondolt, hogy tervei ellenére is le kell táboroznia, amikor hirtelen lövés dördült a közelben s a golyó éles sziszegéssel húzott el a füle mellett.

Braddock megingott nyergében, bizonytalan mozdulattal a melléhez kapott, azután a nyereg mellett lassan lecsúszott a földre. Arccal előrebukott, de vigyázott rá, hogy jobbkeze a dereka mellé kerüljön; tisztában volt ugyanis azzal, hogy a ritkás fák között, alkonyati félhomályban legjobb módszer a gyilkos előcsalogatására, ha halottak tetteti magát.

Nem is csalódott várakozásában.

Percnyi csend után megmozdult a csalt s bőrruhás férfialak bukkant fel előtte. Kurtacsovű Winchesterét előretartva, lassan, gyanakvó képpel közeledett, majd hirtelen megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Braddock tudta, hogy a vér egyre terjedő foltját keresi körülötte; nem várhatott tovább, ha nem akarta újabb lövés kockázatának kitenni a bőrét.

Derekához szorított keze megmarkolta a revolvert s a következő szempillantásban talpra ugrott.

— Hands up!...

Az utonálló kissé visszahőkölt, de engedelmesség helyett még ugyanazzal a mozdulattal vállához kapta fegyverét. Alkalmasint arra gondolt,

hogy a revolverrel való célzáshoz idő kell; de nem számolt Bradock villanászerű ügyességével.

A két fegyver csövén csaknem ugyanabban a pillanatban csapott ki a láng; Bradock pontosan talál't, míg a bandita megreszkető kezében felcsúszva dörrent el a fegyver.

A férfi elgondolkozva nézte a halottat. Megismerte.

— Az a fickó, akit Lyers Jacknek szőlített...
— dörmögte magában s hirtelen a csalt felé fordult.

Nem akarta kihasználatlanul hagyni a váratlan eseményt s tudta: a gyilkosnak jó ló hátán kellett eléje kerünie, hogy biztos leshelyről puskázhasson rá. A cserjés — hol ritkásan, hol sűrűbben messze elhúzódott egészen a meredeken emelkedő szikláig; tar galyai azonban már kevés védelmet nyújtottak s nem volt nehéz megtalálni köztük a párszáz lépésre kipányvázott lovat.

Bradock sietve átnyergelt, azután visszafordította a rozszant Peggy fejét s hatalmasan végighúzott rajta.

— Így ni... — dörmögte — legalább megtudja Buck Lyers, hogy veszedelmesebb ellenfél vagyok, mint hitte.

Ugy érezte, hogy a kényszerű párbaj után sokkal többet tud, mint pár perccel előbb. A Jack

nevű banditának löhalálában kellett eléjevágtatnia s parancs nélkül, magánszorgalomból aligha vállalkozott volna az útra. Sokkal valószínűbb, hogy Lyers parancsára cselekedett. Ez viszont azt bizonyította, hogy Lyersnek mégis csak van titkolni-
valója a hegyek között s csupán azért engedte tovább, mert a teleptől messze biztosabbnak, főként pedig egyszerűbbnek látta a hivatlan vendég elnémtását.

Addig haladt fölfelé, amíg csak teljesen rá nem sötétedett. Akkor letáborozott, a hajnal első sugara azonban ismét nyeregben találta; minél előbb el akarta érni valamelyik csúcsot, hogy körülnézhesen. Tisztában volt ugyanis azzal, hogy napokig barangolhat Janet Radler kunyhóját keresve, ha csak a kristálytisza levegőben messze ellátzó füst útba nem igazítja. Ehhez azonban meg kellett várnia, amíg felszállt a köd.

3.

Buck Lyers megkerülte a ház előtt felhalmozott fahasábokat s zajtalan macskalépésekkel az ablakhoz osont. Levette prémkucsmáját s óvatosan előrehajolva beleesett. A gyalultatlan deszkából összerótt asztalnál fiatal lány ült; bőrkabátban volt s poros csizmája arról tanuskodott, hogy a napot a szabadban töltötte. Lyers elhúzta a száját a lány szemén tükröződő kétségbeesés

lőttán; de azután vállat vont, visszalépett és le-
nyomta az ajtókilincset.

Janet Radler szinte felpattant a lépések zajára;
de amint a belépőt megpillantotta, csalódottan
húzódott vissza.

Buck Lyers a hárságyra dobta prémkucsmá-
ját.

— Jó estét, Miss Janet. Remélem, nem bántja,
hogy ismét zavarom.

Leült. Figyelte a lány arcát. Janet tanácsstala-
nul nézett az ajtó felé, de azután kirobbant belőle
a nyugtalanság.

— John nincs itthon. Már két napja hiába vá-
rom haza. És Slim Natt is elünt... Attól félek,
szerencsétlenül jártak mind a ketten.

Kezeit tördelve állt meg a szoba közepén.
Lyers előrehajolt. Jól megjátszott részvétellel
mondta:

— Én pedig attól félek, Miss, hogy még na-
gyobb baj történt.

— Tud róla valamit?...

Janet a rémülettől lélekzetét veszve ragadta
meg Lyers karját. A prémkereskedő megcsóválta
a fejét.

— Ha tudnék valamit, sokkal korábban itt let-
tem volna. Ön ugyan érthetetlenül hidegen bánt
velem, de én azért önzetlen jóbarátja vagyok.

— Kérem, Johnról beszéljen... egész nap a

környéket jártam, de még a nyomukat sem leitem sehol. Már arra gondoltam, hogy Dawsonba indult...

Lyers vállat vont.

— Lehetséges, de...

— Beszéljen...

— Az este egy Allan Bradock nevű fickó jött a telepre. Ismeri?...

— Bradock... ha itt volna, sokkal kevésbé lennék nyugtalan...

A prémkereskedő elhúzta a száját.

— Alig hiszem, hogy Bradock jelenléte meg nyugtatná. Ugyanis ez a fickó valami olyasmit mondott, hogy Radler nem él...

— Lehetetlen...

— Sajnos, lehetséges... azért siettem ide. Ez a Bradock rosszképű legény s mindenesetre gyanús, hogy előbb értesült John Radler állítólagos haláláról, mint maga, vagy én...

Cigaretára gyujtott. Janet elfehéredő szájával nézett rá.

— Lehetetlen... lehetetlen... — ismételtgette gépiesen.

Lyers a tetőzet felé fujta a füstöt. Vállat vont.

— Ugy tudom, John túlságosan közlékeny volt. Fűnek-fának elmondta, hogy ére után kutat, sőt azt sem titkolta, hogy eredményesen. Itt észra-

kon ennél kisebb ok miatt is könnyen másvilágra küldhetik az embert.

A lány szeme megvillant. Hidegen, ösztönös ellenszenvvel nézett Lyersre.

— Nem igaz... Bradock becsületes ember s meg fogom mondani neki, mivel gyanúsította.

Lyers vállat vont.

— A fickó lovat vett Fred Grantnál, miután azonban nagyon hetyke volt, kissé megugrattam. Közben valami kiesett a zsebéből s az embereim felemelték. Itt van... ha jól emlékszem, mintha Johnnál láttam volna.

Janet felugrott. Szeme kitágulva meredt a lapos bőrszényre.

— John tárcája... — dadogta.

— Üres... — bólintott Lyers — s ez csakugyan azt bizonyítja, hogy Bradocknak tudnia kell a bátyja sorsáról.

Nem folytatta tovább, mert Janet görcsös zokogással az asztalra borult. Percekig rázta a sírás és Lyers türelmesen várt. Amikor a lány kissé megcsendesedett, ismét előrehajolt.

— Ezért nyargaltam ide lóhalálában, Miss Janet. Erősnek kell lennie s szeretném, ha nem éreznél elhagyatva magát akkor sem, ha gyanúm majd alaposnak bizonyul.

A lány fehérezett. Mintha ebben a pillanatban

megérzett volna valamit, gyanakvó hangon kérdezte:

— Hogy érti ezt, Mr. Lyers?

A prémkereskedő bizonytalan mozdulatot tett.

— A fiatalság rossz emberismerő, Miss Janet. Jól látom, hogy a hír, amit hoztam, a maga szomoruságán túl is megrendíti; de ha ezt nem is venném észre, eddigi szavaiból is rá kellett volna jönnöm, hogy Bradock nem közömbös maga előtt.

— Ehhez senkinek semmi köze.

— Igaza van — bólintott a prémkereskedő. — En azonban szeretném megbizonyítani magának, hogy érdemtelenre pazarolja érzéseit. S ezt sem önzetlennül cselekszem...

Felállt és mély lélekzetet vett. Hangját igyekezett érzelmesre tompítani s nem rajta mult, hogy ez nem sikerült teljesen.

— Miss Janet... — folytatta kis szünet után — lássa be, hogy nem maradhat itt fent a hegyek között egyedül. Rövidesen itt a tél s a kanadai fagy nem ismer kíméletet. Le kell költöznie a telepre.

— John nélkül? Soha!

Janet hangja csattant; bár még mindig fojtogatta torkát a sírás, Lyersnek is meg kellett éreznie benne a hajlíthatatlan akaratot. A prémkereskedőt azonban akkor már sokkal jobban elfoglalták a saját gondolatai, semhogy ilyen apró-

gágokkal törődött volna. Pillanatnyi megszakítás nélkül folytatta tovább.

— Tudom, az ilyesmi kényes dolog fiatal hölgyek számára; elvégre a telepen csak egyetlen aszszony van, a sógornóm s így nem marad más hátra: legyen a feleségem, Miss Janet...

Mire az utolsó szóhoz ért, egészen a lány előtt állott s Janet csak most értette meg az egész hosszú bevezetés tulajdonképpeni lényegét. A rázúduló események ellenére is megállt a keze a levegőben a csodálkozástól.

— Mit mondott? — kérdezte, mintha rosszul hallott volna. — Ezt nem mondhatta komolyan...

Buck Lyers arca elsötétült.

— Nem szokásom a tréfa, Miss Janet — mondta érdesen. — Szeretem magát attól a pillanattól kezdve, ahogy a bátyja társaságában megpillantottam s Buck Lyers szerelme ezen a környéken a legnagyobb hatalom.

Elhallgatott, de szemének izzása és gyöngyöző halántéka elárulták azt az izgalmat, amit alig tudott erőszakolt nyugalomával elpalástolni. Janet Radler szívére jeges rémület húzódott; ebben a pillanatban tisztán megérezte mindazt a veszedelmet és szenvedést, ami Lyers lázasan égő szemeiből feléje áradt, de ösztönös büszkeséggel máris felázadt az eljáratású akarattal szembe.

Kiegyenesedett.

— Értem, mire céloz, Mr. Lyers; de bármekkora hatalom is a Lyers név, engem csak az vehet feleségül, akit szeretek. Miután pedig önt nem szeretem, szívesen venném, ha többé nem érintené ezt a témát.

— Ez az utolsó szava?

Lyers hangja forró volt és fenyegető; aminél egész testében kiegyenesedve állt, Janet önkénytelenül meghátrált előle.

— Menjen... kérem, azonnal menjen innen... — mondta dideregve.

A prémvásár kurtán felnevetett.

— Pshaw... azért olyan könnyen nem rázhat le a nyakáról, Miss Janet... Annál kevésbbé, mert téved, ha azt hiszi, hogy megijedek a visszautasításától; nem adok bele pár hetet s maga fog kérni, hogy a feleségem lehessen. Érti?

— Takarodjon...

Lyers az ajtó felé tekintett. Szájaszélére viagyorgás torzult.

— All right... — dünnyögte — csak előbb egy csókot kérek...

Hirtelen a lány felé kapott. Janet nem volt elkészülve a támadásra s mielőtt visszaugorhatott volna, Lyersnek sikerült elkapni a csuklóját. Némián, elkeseredett haraggal viaskodtak; a prémkereskedő sokkal erősebb volt, mint a lány, viszont

Janet izmainak erejét megtízszerezte a kétségbeesett rémület.

Egy szék döngve vágódott végig a padlón, a vizeskorsó csörrenve tört ezer darabra s Lyers lihegését egyre izóbbra hevítette a visszautasítás dühe.

Janet érezte, hogy ereje lankad; de amikor már-már reményvesztetten összeroskadt, hirtelen kivágódott az ajtó s erőyes hang csendült meg a küszöbön.

— Damned... mi történik itt?

Buck Lyers elengedte a lányt és hirtelen az ajtó felé fordult. Keze a lángoló düh villámsebességével kapott revolvere felé, de rémült meglepetése még félúton megállította a mozdulatot.

A küszöbön, kezeit zsebremélyesztve, Allan Bradock állt nyugodtan, de az értudat fölényes tartásával.

4.

Janet Radler a saját védekezésének lendületétől a falhoz tántorodott s kitágult szemmel, rémületen nézte az egymással szembenálló férfiakat. Mindkettőjük arcáról le lehetett olvasni, hogy ez a találkozás több, mint egyszerű és véletlen megakadályozása egy aljas és váratlan támadásnak.

Ugy álltak egymással szemben, mozdulatlanul, de a gyűlölet sárgásan izzó fényével szemükben, mint két kőszobor.

Végül is Allan Bradock mozdult meg. Lassú mozdulattal közelebb lépett s szája gúnyosan elhúzódott.

— Hm... új kép, amit eddig senki sem ismert... Buck Lyers, az útonálló... Nem rossz...

— Pokolfajzat!...

Lyers szájában a gyűlölettől lángolva robbant a hang; keze villanásszerűen gyors mozdulattal kapott öve felé, de Bradock megelőzte. Két revolver dörrent szinte ugyanabban a pillanatban; a prémkereskedő lövése sziszegve húzott el Bradock füle mellett s a hátamögött csattanva vágódott a gerendafalba. A következő másodpercben azonban Lyers rémülten felordított; Bradock fegyverének golyója kiütötte kezéből a revolvért s véres csíkot hasított öklén.

Bradock alkalmasint meg is elégedett volna ezzel az eredménnyel, mert leeresztette revolverét, de Lyster nem olyan fából faragták, hogy egyhamar megszabadjon.

Abban a pillanatban, amikor érezte, hogy nem fenyegeti közvetlen életveszedelem, már visszanyerte cselekvőképességét; hirtelen hátranyúlt s a fal mellett álló egyik lócát hatalmas erővel Bradock felé dobta.

Allan elhajolt a repülő, súlyos deszkadarab alól s fegyverének torkolattüze ismét felvillant,

Lyers érezte, hogy a golyó vad erővel letépi fejéről prémkucsmáját s a löporfüst opálós függönyén keresztül látta Allan Bradock egykedvűen vigyorgó, mozdulatlan arcát is.

— Hands up, Lyers... a harmadik golyó a homlokodba talál...

Buck Lyers nagyot nyelt...

— All right, Bradock... — mormogta rekedten, — de ezt a leckét megkeserülöd...

— Takarodj... és jegyezd meg, szíjat hasítok a hátadból, ha még egyszer Janet Radler közelében kaplak.

Lyers lopva a lányra nézett. Janet még most is halálsápadt volt, de látszott az arcán, hogy nem a revolverharc, hanem az aljas támadás rémítette meg. Lyers tekintetére megvetően elfordította szemét s a prémkereskedő erre lassan az ajtó felé fordult.

Miközben Bradock revolvere alig látható mozdulattal követte minden lépését, úgy kullogott ki a házból, mint az elrúgott kutya. Szemének vad izzása azonban minden szónál érthetőbben elmondta, hogy Buck Lyers egy vereséggel még nem tekintette bevégeztnak a harcot; Bradock is érezte ezt, bár abban a pillanatban, amikor hosszú idő után végre ismét szembefordulhatott Janet-el, nem törődött vele.

HARMADIK FEJEZET.

*melyben Bradockot csalódás éri, Lyefa pedig le-
nyargal a telepre. — Kiderül, hogy csenődrök jár-
nak a környéken, de Janet Radlert mégis elrabol-
ják. — Bradock a hegyek között új nyomra bu-
kan.*

1.

Ragyogó délelőtti napsütés volt, amikor Al-
lan Bradock végre távoli füstöt pillantott meg a
hegygerinc kiugró sziklájáról.

Alatta az erdő az ős pompázó színeibe öltö-
zött; világossárgától mélyvörösre változott a bú-
csúzó lombok színe s a felszívódott köd világos-
kék pára alakjában még ott lebegett, nagy ma-
gasságban, a hegyvidék fölött.

A füst a Dewdney Monts keleti oldalán szállt
fel egy csalitos tisztás szélén: a kunyhó alkalmas-
sint a sziklák oldalához támasztva állt s fölöttes
már a meredek, csupasz és megközelíthetetlen kö-
rengéteg kezdődött. Középpütt szöles, mely völgy
húzódtott benőve évszázados fenyővel és itt-ott

cserlombos erdőséggel; Bradock még sem habozott, hogy a legrövidebb utat válassza, így hát nekihajszolta lovát toronyiránt a meredeknek.

Később vad vízmosások állották útját, a völgyben pedig, tóvá szélesedő patakmederben, mérföldes hód-gátat kellett megkerülnie. Jóskán elmúlt dél, mikor felkapaszkodott a tisztásra s lovát biztos távolban megkötötte a sziklák között.

A hely éppen olyan volt, amilyenek sejtette; a tisztás szélén, egyik oldalával a sziklafalhoz lapulva állt a kunyhó, amelynek szélverte, mohalepte gerendafalai valósággal belesímultak a környezet rótbarna és szürkészöld színeibe.

Első pillanatban úgy látszott, mintha az egész környék kihalt lenne, de csakhamar megpillantotta a kunyhó felé vezető friss lábnyomokat. A sarok mély ürege mögött jól látszott a hatalmas sarkantyútaréj bevágódása s ez a felfedezés óvatossá tette Bradockot. Az ilyen sarkantyú a legszelidebb állatot is sárkánnyá tépi s nem igen hordja más, csak a nagy távolságokat bejáró kereskedők, revolverhősök és kalandorok; Bradock pedig távolról sem efféle embernek ismerte meg John Radlert.

Mélyen meghajolva, oldalról közelítette meg a kunyhót, de jóformán félután sem járt, amikor hirtelen éles női sikoltás vágta ketté a hegyvidék mély őszi csendjét, majd dulakodás és férfikáromkodás zaja hangzott fel a kunyhó felől.

Braddocknak ennél kevesebb is elég lett volna ahhoz, hogy három ugrással átmérje az egész tisztást és meggondolatlan heveséggel betaszítsa maga előtt az ajtót. Nem rajta múlt, hogy belépésének első pillanatában senki sem vette észre s mire megszólalt, arcán már semmi sem árulta el a sietést.

Mintán Lysterst távozásra kényszerítette s megvárta, amíg eltűnik a tisztás széle mögött, a lányhoz fordult.

— Örülök, Miss Janet, hogy jókor érkeztem, bár őszintén szólva alig bíztam abban, hogy a hegyek közt találom.

Vidáman beszélt; észre sem vette, hogy a lány fagyos arcovnási Lyers távozása után sem engedtek fel. Csak akkor hökkent meg, amikor Janet előrelépett és felesattanó hangon megszólalt.

— Én is örülök, Mr. Braddock, hogy alkalmam van néhány felvilágosítást kérni. Ugy hiszem, tudja, hogy John napokkal ezelőtt eltűnt.

— Tudom. Az öreg Slim...

— Old Slim sem jelentkezett azóta s Lyers az ímént leghatározottabban állította, hogy John holétéről maga tudhatna felvilágosítást adni.

Braddock keze megállt a levegőben a csodálkozástól.

— Poklót... — emelte fel a hangját. — Értse meg, Miss Janet, hogy Slim híradása alapján indultam el és...

— Akkor hát Slim a cimborája volt. Mi pedig Johnnal elég ostobák voltunk, hogy hittünk a barátságuk őszinteségében...

— Miss!...

Janet Radler legyintett. Most, hogy az izgalmi ismét erőt vett rajta, láthatóan megint a könnyeivel küzdött.

— Erről kár beszélnünk többet; majd kiderül az igazság, de addig magát éppen olyan kevésbé akarom látni, mint Lyster. Megértett?...

Bradockot úgy érték a szenvedélyes szavak, mint az arcücsapás. Amint a lány lihegve elhallgatott, felállt és kesztyűjét huzogatva az ajtóhoz lépett.

— Lysters bitang és úgy veszem észre, alaposan megrágalmazott... — mondta színtelenül, — de mind a ketten tévednek, ha azt hiszik, hogy ilyen könnyen veszni hagyom a maga becsülését, Miss Janet.

Mire kimondta az utolsó szavakat, már a küszöbön állt. Janet, talán a távozó férfi nyugalmatól, most már végleg elvesztette önuralmát; néhány lépéssel Allan Bradock mellett termett.

— Komédiás... — kiáltotta megvetően — Lysters-sel együtt komédiások mind a ketten. Becsülésről, őszinte jóindulatról szavalnak s közben egyikük sem akar mást, mint John felfedezéseit;

akár az én kezem, akár rablás, vagy gyilkosság útján...

— Miss...

— Ez az igazság... és az, hogy látni sem akarom!...

Előrelépett s az önkénytelenül hátráló Bradock orra előtt becsapta a kunyhó ajtaját. Hallatszott, amint előretolja a reteszt, azután megint csend lett, mozdulatlan és halálos csend.

Allan Bradock végigsimított a homlokán. Ára égett, mintha megostorozták volna, feje zúgott s agyában zürzavarosan kavargtak a gondolatok. Az egész kínos jelenetből csak annyit értett, hogy Lyers megrágalmazta s hogy Janet Radler szabályosan ajtót mutatott neki.

Keserűen felnevetett és gyors lépésekkel megindult a lova felé.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

2.

Buck Lyers véresre sarkantyúzta lovát, míg vad iramban lenyargalt a meredek lejtőkön s átvágott a Glenlen patak vízmosásokkal tarkázott, szakadékos partján. Mire elérte a telep házait, lováról szakadt a tajték s maga is lihegve, tántorogva lépett be Fred Grant ivójába.

— Sherryt... de erős legyen és sok.

Grant néhány indiánnal alkudozott a külső helyiségben pár védlett rókaprém fölött; a durván harsanó hangra ijedten dugta be a fejét.

— Valami baj van?

— Ne kérdezz, hanem hozd az italt. Azután látni akarom az embereket..

Grant kopasz feje eltűnt az ajtó mögött, de perc múlva újra felbukkant s teli üveget állított az asztalra.

— Új munkát akarsz a fiúkkal? — kérdezte, Lyers töltött és ivott.

— Semmi közöd hozzá.

Fred Grant vállat vont.

— Igazad van. De jobban tennéd, ha nyugton maradnál; Trompton csendbiztos és a helyetese, Huxley, alig félórája jártak erre.

Az ajtó felé fordult, Lyers hangja azonban megállította. A prémkereskedő torkát marta a méregerős ital; fojtottan beszélt, szinte krákogva,

— Hm... Trompton és Huxley?... Beszél-
tél velük?...

— Pár szót. Érdeklődtek utánad is.

— Együtt távoztak?

— Igen, de valamivel a telep fölött elváltak.
Bob Hullt és Crack-et utánuk küldtem, hogy tud-
juk, merre járnak.

— All right... az embereket...

Míg egyedül volt, cigarettára gyújtott. Mé-
lyen leszívta a füstöt és sziszegve engedte ki a
fogai között, mintha vad indulatát akarta volna
levezetni.

— Trompton... — dünnyögte — és Hux-
ley... Nos, annál jobb...

Széles vigyorgással töltötte meg újra a po-
harát s mire kiitta, a szoba megtelt szórösképű,
vadarcú emberekkel. Buck Lyers végignézett
rajtuk.

— Hallo, boys... — fordult feléjük — lát-
tátok a csendőröket?...

Zavart dünnyögés volt a válasz, de Lyersnek
ezúttal kedve telt abban, hogy bosszantsa a saját
embereit. Odalépett a felsorakozó fickókhoz.

— Nos, Moonëy... nem akarsz beszélni
Tromptonnal? Igaz, nem kell félned, hogy fel-
ismer, pedig, úgy tudom, még ma is a zsebében
hordja a Fort-claridgei fegyház körözőlevelét...

— Hm... csak egyszer kapjam puskavégre...

— Es te, Tim Santon? A pénzhamisításért nem jár kötél, odaát az államokban sem. Vagy Hull... Bob Smith és a többiek... senki sem gondol arra, mi lesz, ha egyszer rátok ismer a csendbiztos?...

Mooney megrántotta a vállát; alighanem a többi nevében is válaszolni akart valamit, amikor megnyílt az ajtó és két viharvert, szakállas alak lépett a szobába.

Buck Lyers felvillanó érdeklődéssel fordult hozzájuk:

— Nos, Crack... merre mentek?...

A megszólított az asztalhoz lépett.

— Trompton egyenesen északnak tartott, a folyó felé; Huxley keletnek fordult a Glenlén-river partján.

— A két Radlert akarja meglátogatni... melyik ösvényen indult?

— Az alsón... kényelmesen, lépésben halad. Követni akartam, de Hull azt mondta, nem érdemes...

Buck Lyers a fogát szívtá. Pillanatig meredt arccal a levegőbe bámult, mintha elhatározásának esélyeit latolgatta volna, azután hirtelen csattant a hangja.

— Crack, Tim Santon, Hull és Smith... lóra tiltók és a rövidebb ösvényen John Radler kunyhójához nyargaltok.

— All righ... gyujtsuk fel a házat?

— No... ne nyúljatok semmihez, csak a lányt hozzátok el. Ne féljeteK, nem lesz nehéz munka; de ügyeljeteK, nehogy a lónyomokon idáig lehessen jönni.

— Majd nyitvatartjuk a szemünket. Nyugodt lehetsz.

Lyers a sógorához fordult.

— Érted, te Tromptont tartod szem előtt. Azonnal indulj...

— És a többiek?...

Itt maradnak és bevárnak engem. Reggelre én is itthon leszek, ha sikerül megtalálnom Huxleyt. Jake jön velem...

Ujra töltött magának, mialatt a többiek lassan kihúzódtak az ajtón. Fred Grant melléje lépett.

— Hé, Buck... kérdezni akarok valamit...

— Pshaw... már megint kíváncsi vagy...

— Tudni akarom, hogy mit tervezel?... Megígérted, hogy többé nem kívánsz tőlem törvénytelen dolgot.

Lyers nevetett.

— Nem is. Ez lesz az utolsó, azután...

Elhallgatott, majd hirtelen megvillámlott a szeme.

— Azután csak azok maradnak velem, akik semmire sem kíváncsiak és olyan engedelmesek, mint a saját karom. Ezt jól jegyezd meg, Fred...

Eldobta cigarettáját és kiment az udvarra, ahol már új ló várta felnyergelve. Távolabb, az ösvényen éppen akkor porzottak el a Janet konyhájához küldött lovasok.

Buck Leyrs is nyeregbe ugrott és elvágtatott.

3.

Allan Bradock a völgy felé vette útját azon a keskeny, természetes ösvényen, amelynek avarral telt talaján látszott, hogy elég sűrűn használták a közelmúltban. Most, hogy elzáporoztak fölötté az események, lassan már megnyugodott; belátta, hogy Janet túlfűtött hangulatát tökéletesen megmagyarázza Leyrs viselkedése s az a tudat, hogy John Radlerrel valami rettenetes történt. A lány legfeljebb abban hibás, hogy nem vett erőt indulatán és nem igyekezett meghallgatni Allan Bradockot is; de ki tudja, Leyrs mennyi szörnyűséget beszélt össze róla s lehet, hogy Janet azóta már az emlékezetéből is kitépte a nevét.

Bradock az ajkába harapott erre a gondolatra.

A közeledő éjszaka elől behúzódott a sziklák közé, de az ösvény közelében ütött tábor, hogy jókor hajnalban útrakelhessen.

A telepre akart menni s elhatározta, hogy Buck Leyrs nem ússza meg szárazon harmadik találkozásukat.

Mikor azonban sikerült megfelelő, apró szikla-hasadékot találnia s a kis barlangban vörösen fellobogott a tűz, Bradock gondolatai is más irányt vettek.

Lyers magaviselete, a kunyhói jelenet és Radler eltűnése között nem volt nehéz megtalálni az összefüggést. Lehet, hogy a prémkereskedő valami módon tudomást szerzett Radler kutatásainak sikeréről s miután saját bevallása szerint az egész környék tulajdonosának tartotta magát, esetleg jogot formált valami részesedésre. Lehet, hogy ezt Radlernek is megmondta s vita közben olyasmí történt, ami Janet sorsát megpecsételte.

A férfi keze ökölbeszorult arra a gondolatra, hogy Janet Radlert esetleg nem sikerül Lyers hátlójától megvédenie; ha ugyanis a lány jobban hisz Lyers áskálódásainak — már pedig úgy látszik: hisz neki — akkor Bradock csak abban az esetben remélhetett sikert, ha tárgyi bizonyítékokat mutat fel Lyers-el szemben.

Amint idáig ért gondolataiban, máris lemondott arról, hogy a telepre menjen; egyrészt belátta, hogy a vállalkozás szükségtelen és haszontalan veszélynek tenné ki; Lyers aligha sajnálná tőle a golyót, viszont arra is kevés kilátás volt, hogy a prémkereskedő embereitől megtudjon valamit.

Bradock szerette a természetet és tudta, hogy

fű, a
annak
rében.
elindul
el, de
jentékt
hatná
csak e
közélbe
Ali
mallat
vidéken
A
az ösvé
s nyug
találko
hogy h
valamit
kunyhó
dult és
Fél
az ösvé
felkap
gyel ba
hogy a
mozogh
Az
előleges

fű, a föld, a fa és a szikla mindig szerte barátja annak aki tud olvasni a jelenségek iratlan könyvében. Azóta, hogy az öreg Slim halálos sebével elindult valahonnan a környékről, napok telhettek el, de talán még lehet találni valami apró nyomot, jentéktelennek látszó semmiséget, ami útbaigazíthatná nehéz munkájában; John Radlernek, ha csak el nem nyelte a föld, élve vagy halva itt a közelben kellett eltűnnie.

Alig várta, hogy megvirradjon s a késői pity-mallat első sugarainál elindult, hogy körülnézzen a vidéken.

A kunyhó most magasan a feje fölött feküdt, az ösvény azonban, amelyen jött, továbbkanyargott s nyugati irányban tűnt el az erdő és sziklavidék találkozásának irányában. Bradock arra gondolt, hogy ha kutató lenne s a sziklák között keresne valamit, ő is ezt az ösvényt használta volna a kunyhó és a hegység között; habozás nélkül elindult és gyors lépésekkel haladt előre.

Félórai gyaloglás után elérte azt a helyet, ahol az ösvény elhagyta a Glenlen patakot s meredeken felkapaszkodott a sziklák közé; itt már csak ügyel bajjal haladhatott s le kellett szállnia lováról, hogy a termelékeny, görgeteges talajon könnyebben mozoghasson.

Az ösvény itt megszűnik s két, csaknem meredek sziklafal között kanyargott befelé; Bradock

átgázolt a törmeléken, de mielőtt befordult volna az egérfogóra emlékeztető szurdokba, akaratlanul is végigtekintett a vidéken. A következő pillanatban megállt, mintha a földbe gyökerezett volna a lába.

Távol, de még tisztán kivehetően öt lovas üggett lefelé a Dewdney Mounts keleti nyúlványa felől; láthatóan igen siettek s négyen körülvenni látszottak az ötödiket, akinek világosszínű, rövid kabátja élesen elütött a többiek ruházatától.

Bradock szíve megdobbant; a világos rövid kabátot nem volt nehéz megismernie. Ugyanaz volt, amit előző napon Janet viselt s nem látszott valószínűnek, hogy az utolsó huszonnégy óra alatt megsaporodott volna a hasonló ruhadarabok száma a Dwedney tövében.

— Lyersék... — dörmögte a férfi — vagy elhurcolták Janetet, vagy önkényt követi őket a telepre...

Pillanatig arra gondolt, hogy visszarohan lovához, levágtat a lejtőn és megpróbál elébekerülni a társaságnak; de azután letett erről a tervről. Ha Janet önkényt megy a telepre — ami a közeledő fagy miatt cseppet sem volt valószínűtlen — csunya felsülés lett volna a vállalkozás vége; ha pedig elrabolták, akkor a telep közelében, világos nappal, egyedül úgy sem ment volna sokra Lyers embereivel szemben.

Erőltetett közömbösséggel vállat vont és folytatta útját. Lassan, nézegetve haladt a keskeny szorosban s alig tett pár lépést, amikor az őszi nap bággyadt fényében apró acéldarab csillant meg előtte a földön.

Lehajolt érte és felvette. Kis acéltok volt, amelyben a robbantáshoz szükséges dinamitpatront hordják; a rozsdá még alig fogta meg s Bradock úgy érezte, hogy tulajdon lépéseivel hozta felszínre a vastag törmelék alól.

Zsebrevágta az értékes leletet s fokozott érdeklődéssel törtetett tovább.

NEGYEDIK FEJEZET.

melyben Lyers találkozik Husley-el és útbaigazítja. — Allan Bradock sok mindent megtud és váratlan meglepetések érik. — Kiderül, hogy a hegyvidéken mégis Lyers a legnagyobb úr.

1.

Buck Lyers ezen a napon a második lovát hajszolta halálra. Levágott a Glenlen vízmosásai mellett és felkapaszkodott az északi ösvény meredek káptatóján a hegyvidéknek nyu'ó erdők felé. Vagy másfél óráig lovagolt előre, azután beugratott a fák közé s ferdén, visszafelé vágatott a csúszós avaron. Az erdő fenséges csendjét, az ősz hervadó pompáját észre sem vette; lova zabláját rángatva kerülgette a mélyebbrenyuló ágakat s újabb másfél óra múlva kibukkant a hegységnek vezető alsó ösvény közepén.

Megállította lovát, leugrott róla és száraz fűvel alaposan lecsutakolta; azután ismét nyeregbe ugrott és lassan visszafelé léptetett, mint akinek egyáltalán nem sietős a dolga.

Félórába sem telt, lassan ügető lovas bontakozott ki vele szemben egyik kanyarodó mögül. Lyers ajkára boldog vigyorgás derült, amint megpillantotta. Egyenesen feléje indult.

— Good day, Huxley... mióta jár ezen a vidéken?...

Vidáman mosolygott, a csendőr azonban morgván fogadta a széles üdvözetet. Kopott egyenruhájában kissé savanyú, magábavonult emberek látszott Huxley szakaszvezető, de kerületében félelmes híre volt. Lyers telepének környékén — érthető okokból — szívből utálták s úgy látszott, hogy Huxley maradéktalanul viszonyozza ezt az érzést.

Most sem csinált titkot abból, hogy nem örül túlságosan a találkozásnak. Megállította ugyan lovát, de összeráncolt szemöldökén nyoma sem volt a jókedvnek, mialatt válaszolt.

— Pár órája hagytam el a telepet. Nem hallott róla?

— A hegyek felől jövök. Sajnálom, hogy nem voltam otthon.

— Hm... a lova ugyancsak fáradtnak látszik.

Lyers cigarettát vett elő és az eget kémlelte. A párás magasságban, északon, lassan különös, acélszürke foltok terjedtek el az égboltozaton. Lyers arra felé intett.

— Sietnem kellett. Ott a fagy, nem árt rendbe-

hozni a csapdákat. Meg azután a Radler-ügy is nyugtalanít...

Huxley felkapta a fejét.

— Miféle Radler-ügy?...

A prémkereskedőnek orrán-száján dült a füst, úgy válaszolt.

— Azt hittem, Fred Grant említette. Csunya dolog s lehet, hogy még csunyábban végződik...

— Nem ismerek a környéken Radler nevű embert.

— Nem is ismerheti, mert a nyár végén érkezett. Valami régi engedély alapján ércek után akart kutatni a hegyek között s én persze támogattam, ahogy tudtam.

— Hm...

— Lassan barátság fejlődött ki köztünk s már-már úgy volt, hogy ahugát feleségül veszem.

— Ejha... hát a huga is itt volt?...

— Sőt... azóta már az én vendégem. Radler ugyanis pár nappal ezelőtt nyomtalanul eltűnt. Átkutattuk utána az egész hegyvidéket, de sem őt, sem a kísérőjét nem sikerült megtalálni.

— Pgy... mi volt a neve a kísérőnek?...

— Old Slim volt, a vadfogó.

— És eltűntek?

— Nyomtalanul.

— Folytassa.

Lyers a tarkóját vakarta.

— Nem szívesen osinálok ilyesmit, Huxley de...

— Gyanakszik valakire?

A prémkereskedő kis ideig hallgatott, aztán váratlan mozdulattal elhajította cigarettáját.

— Az ördögbe is, ítéljen maga, a nyomozás nem az én feladatom. Az történt, hogy Radler eltűnése után pár nappal felbukkant a telepen egy Bradock nevű fickó.

— A benzinkutas?...

— Ő. Lovat akart venni, hogy a hegyek közt mehessen. Kissé hetykén viselkedett úgy, hogy másra kellett tanítanom.

— Bradockot?...

Lyers elvesztette a türelmét.

— Hallja Huxley, ha ilyen butákat kérdez, akár mindjárt tovább is mehet. Vagy azt képzeli,

Olvassanak

ANTENNA

kepes rádió hetilap

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

áracsak

6 fillér

• Mindenütt kapható

hogy nem tudok rendre tanítani egy Bradock féle fickót?...

— Miért ne?... Különösen a telepen, féltucat prémvadász társaságában. De nem ez a fontos. Mondja csak tovább.

— Nos, Bradock végül is az ablakon ugrott ki s közben valamit elvesztett. Nézze, azóta is itt van nálam.

— Egy bőrtárca. Ócska holmi, akár vissza se adja neki.

— Hm... csakhogy én biztosan tudom, hogy ez a tárca Radleré volt. Janet Radler is felismerte.

Elhallgatott és kíváncsian nézett a csendőrre. Huxley arcán most látszott először meglepetés. Szemöldökét összevonva bámult az apró holmira.

— Biztos?... — kérdezte fanyarul.

Lyers bólintott.

— Ha kell, esküt teszünk rá mind a ketten.

— Hm... és Bradock mit mondott, hogy került hozzá ez a vacak?...

— Még nem tudja, hogy megtaláltam. Ha nem volna dolgom, megkerestem volna, mert napok óta itt bujkál a Glenlen körül.

— Hát ezt is tudja?...

— Figyeltettem, de magam is láttam tegnap, amint a patak szakadékos partja fölött, a szikla-csúcs kiugrásánál meredten nézte a mélységet.

Még gondoltam is rá, hogy arra kellene kutatni, de azután nem törődtem tovább a dologgal.

— Érdekes. És mit gondol, milyen érdeke fűződhetett Bradocknak Radler meggyilkolásához?...

Buck Lyers vállat vont.

— Eleinte én sem tudtam elképzelni, de később Janet felvilágosított. John Radler ismerte Bradockot és elmondta neki azt is, hogy apja valamikor érc után kutatott a Dewndey Monts sziklái között. Állítólag talált is nikkelt, meg magnezitet, de az értékesítéshez nem tudott tőkét szerezni. Radlerék azért jöttek, hogy az engedélyokirat lejárta előtt megbizonyosodjanak az adatok helyességéről.

Huxley bólintott.

— Most már értem. Bradock az okirat, vagy a lelőhelyek miatt valóban gyilkolhatott.

— Annál is inkább, mert az első kísérlete, hogy tudniillik Janet kezén keresztül kaparintsa meg a vagyont, csütörtököt mondott.

— Szóval kikoszarozott kérő is. Nos, Lyers, ideadhatná nekem ezt az ócska tárcát?...

— Szívesen. És ha visszafelé jön, nézzen be a telepre. Janet is szívesen válaszol a kérdéseire.

— Köszönöm. Good by, Lyers...

— Jó utat, Huxley...

A csendőr megsarkantyúzta lovát és továbbment. Lyers sokáig bámult utána, majd hirtelen

5 is indult, de nem a telep felé. A sűrűbe ugratott és ismét a meredek emelkedőnek fordította lova nyakát.

2.

Allan Bradock lassan bandukolt a sziklaszorosban. A kis acéltok, amit a törmelék között talált, óvatossá tette. Amennyire ismerte a vidéket, a környéken rég nem jártak bányakutatók John Radler kivételével; a friss, alig rozsdás szerszám tehát csak tőle származhatott.

Minél beljebb haladt a keskeny ösvényen, annál erősebbé vált benne a meggyőződés, hogy helyes nyomon jár.

A sziklákon helyei-közzel alig párhetes törések, csákányütések nyomait fedezte fel; később egy törött nyelű ásó került a lába alá, majd — egészen bent a magányos és kopár sziklabirodalomban — hirtelen keskeny barlangnyílás vágott a szemébe.

A sötét odút semmi sem rejtette el a kíváncsi és avatatlan pillantások elől; nyilván annak, aki használta, semmi oka sem volt arra, hogy titkolódzon. Bradock habozás nélkül megmászta azt a néhány sziklarönköt, amely megnehezítette a bejáratot, azután átpréselte festét a szűk nyílás száján.

Sima falba kapaszkodva csúszott lefelé né-

néhány lábnyit, azután, hirtelen puha, köporszerű anyaggal fedett talajon találta magát. Kellemes félhomály volt; a barlangnak alkalmasint még néhány hasonló nyílása lehetett s így az aknák kutatójának a természet jóvoltából nem kellett világításról gondoskodnia.

Néhány lépés után a folyosó jobbra és balra is elágazott; Braddock találomra megindult a szélesebb akna irányában s hamarosan tárnaszorú, mély és hűvös teremben találta magát. Kis tárolószágra előtte földalatti tó hideg és mozdulatlan tükrre csillogott; egyébként puha köpor fedte a talajt mindenfelé.

A tó partján ledobott bőrujjas hevert, mellette ásó, csákány, néhány lépéssel tovább pedig ácsszerszámok mellett faragott deszkalapok: egy készülő csónak részei. Braddock kutatva járt körül s a sziklafal mellett polcot, leszúrt fáklyák egész sorát s nagy halom apróra tört kőzetdarabot talált. A polc fölött, a sziklában jókora vésés látszott s a félhomályban is könnyen látni lehetett a széles J. R. betűket. John Radler tehát gondoskodott arról, hogy nevének kezdőbetűit megörökítse a félig-meddig feltárt barlang sziklafalán.

Allan Braddock egyre fokozódó érdeklődéssel hajolt a kőzetdomb fölé; egyes darabokon tisztán kivehette a nikkell sárgás csillogását, másutt szürke magnezit-erek fémes foltjai látszottak.

Annyira elmerült a szemlélődésben, hogy meg sem hallotta a puha talajon macskaszerű óvatossággal közeledő lépéseket.

Arra riadt fel, hogy revolvercső kemény karikája szorul az oldalához. Durva nevetést hallott a háta mögött.

— Ez aztán váratlan meglepetés... Mi, Bradock? De vigasztalódjon, magam sem számítottam arra, hogy itt találom.

— Damn'it, Lyers... ezúttal nyert, még hozzá alighanem véglegesen. Kiegyenesíthetem a derekamat?

Bradock nyugodtan beszélt, bár magában legszívesebben képen öklözte volna önmagát könnyelműsége miatt. Lyers hangja diadalmas örömmel csengett.

— Forduljon kifelé, de vigyázzon, mert a legcsekélyebb...

Allan fejből tudta a mondat folytatását, éppen ezért nem akart időt veszíteni a meghallgatásával. Tudta, hogy élete másodperceken múlik és bármilyen vakmerően támad, tulajdonképpen semmi kockázata nincsen. Lyers ezekben a pillanatokban saját örömével volt elfoglalva; tehát ez volt a legkedvezőbb alkalom arra, hogy meglehetősen megróhálgion valamit.

A revolvercső nyomása alatt engedelmesen

kifelé fordult, a mozdulat közepén azonban villámgyorsan a földre vetette magát. Lyers káromkodva nyomta meg a ravaszt, de a golyó csak a levegőben ütött lyukat; Bradock pedig a következő másodpercben már a prémkereskedő nyakához lógott.

Tudták, hogy a küzdelem életre-halálra megy; Lyers minden erejét összeszedve igyekezett ismét Bradock felé fordítani a revolvért, Allan viszont befogta hóna alá Lyers jobbkarját és eszé ágába sem jutott biztonságos helyzetéből menekülési lehetőséget adni.

Percekig lihegték egymáshoz szorulva, szótlan, sőt csaknem mozdulatlan erőfeszítéssel s Bradock végül is belátta, hogy tennie kell valamit. Elengedte Lyers baltkarját s felszabaduló jobbjának minden erejével ellenfele tarkójára ütött. Számított rá, hogy Lyers sem marad tétlen és sejtette azt is, hogy ilyen körülmények között végül is az állóképesség fogja eldönteni a harcot. Bizott izmai erejében s csakhamar kiderült, mennyire helyesen okoskodott.

Lyers első ütései a leggyakorlottabb boxolónak is becsületére váltak volna, de percben sem telt, már szédült csapkodássá változtak. Bradock még „behozott” néhány erőteljes egyenest, azután elengedte a megroggyanó testet s csak arra ügyelt, hogy a pisztolyt idejekorán megkerítse.

Azután maga is lihegve ült le az eszméletlenül összeroskadó Lyers mellett.

3.

Jó negyedórát várt, míg a prémkereskedő hal-
kan nyögni, majd mozgolódni kezdett; akkor fel-
sült s bár még minden tagjában sajgott a küzde-
lem erőfeszítése, saját bőrövével hátrakötötte az
eszmélő ember karjait. Jobb eszköz híján egy nye-
letlen csákányból lábgúzszt is készített, azután ci-
garettára gyújtott.

Buck Lyers felnyíló szemel már a cigaretta
rőtvrörsen felizzó paraszára bámultak rá.

Bradock hangja olyan nyugodt volt, mintha
semmi sem történt volna.

— Fordult a kocka, Lyers... — mondta egy-
szerűen, — de mindenestre örülök, hogy sikerül
kissé nyugodtan elbeszélgetnünk.

— Kutya... ezt még megkeserülöd!...

Bradock hanyagul legyintett.

— All right, majd a másikkal együtt. Addig
azonban tudni akarom, mi történt John Radlerrel...

— Ugyanaz, ami veled is történni fog.

— Ha jól sejtem, ez annyit jelent, hogy meg-
öltétek.

Lyers a fogait csikorgatta.

— Jó orrod van, akár a többi kutyának... —
mármint mérgesen.

Bradock elővette revolverét és gondos nyugalommal csőretöltötte. Bólintott.

— Arra felelj: miért rágalmaztál meg Janet Radler előtt? . . .

— Erre majd maga Janet fog felelni, ha be-
szélsz vele. De csak akkor, ha elevenen kikerülünk
innen.

— Ami téged illetőleg cseppet sem biztos.
Ugyanis, ha nem tévedek, rám akarod kenni az
egész gyalázatos gyilkosságot, alkalmasint azért,
hogy annál biztosabban hatalmadba kerülhesd
Janet-et.

Lyers elvigyorodott.

— Ölj meg, akkor megakadályozhatod, magad
pedig akasztófára jutsz. Huxley csendbiztos itt
sétál alig puskalövésnyire.

— Hazudsz, mintha könyvből olvasnád; de
jegyezd meg, miattam akár csendőrszázadok sétál-
hatnak a barlang előtt, akkor is kiszedem belőled
az igazságot.

— Csak az a kérdés, hogyan . . .

Bradock vállat vont.

— Ha lehet, szép szóval, ha nem megy, akkor
másként. Mit szólnál például ahhoz, ha kissé me-
merítenélék abban a tóban? Megnéztem a vizét;
olyan hideg, mint a jég.

— Mit akarsz tudni? . . .

— Mindenek előtt azt, hogy mi történt John Radlerrel?

— Már mondtam: valaki lelőtte a kirabolta. Elszedte tőle a kutatási okiratot és a talált ércekre vonatkozó feljegyzéseket.

— Te lőtted le.

— No . . . bizonyítani tudom, hogy nem én voltam.

— Hol a holttest?...

Braddock kérdése kurtán csattant, mint a revolverlövés. Lyers egy darabig konokul összehúzott fogakkal nézett maga elé, azután hirtelen felemelte a fejét. Hangja feltűnően halk lett, csaknem szerény.

— Radler itt halt meg az ösvény szélén. Az, aki megölte, később a patak szakadékába dobta a holttestet. Ott van azóta is, ha a vadállatok szét nem tépték.

Elhallgatott. Braddock Agondolkozva kibálinta revolverét.

— Túl egyszerűen vallottál — mormogta végül — valami csapda lehet a dolog mögött.

Lyers vállat vont.

— A hatalmadban vagyok s a patak sincs messze. Könnyen meggyőzdhetsz róla, igaz-e, amit mondtam.

Braddock csak néhány másodpercig gondolko-

zott; az a tudat, hogy néhány perc alatt tisztázhajta az egész ügyet, olyan csábító volt, hogy egészen megfeledkezett szokott higgadtságáról.

Felugrott.

Néhány mozdulattal megvizsgálta, elég tartós-nak ígérkeznek-e Lyers kötelékei, azután elsietett a barlang kijárata felé.

ÖTÖDIK FEJEZET,

*melyben Bradock rájön, hogy Lyers is mondhat igazat, a tény felismerése azonban nem segít rajta.
— Jaet vívódik önmagával s a hegyek között ismét fellángol a harc.*

Mire Allan Bradock a patak szurdokához ért, a nap is lecsúszott az égboltozaton a hegyek pere-méig; a völgyre már mély árnyékok húzódtak, ugyancsak sietnie kellett, ha nem akarta másnapra halasztani a kutatást.

Kötél híján csaknem félmérföldet kellett gyalogolnia, míg olyan helyet talált, ahol megkísérhelhette a nyaktörő utat lefelé. Görgeteges, csúszós talajon indult el s még szerencséje volt, hogy a meredek gyér növényzete szívós gyökerével alaposan megkapaszkodott a satnya talajban. Így is inkább csúszott, mint ment lefelé; ruháján percek alatt tenyérszerű lyukak nyíltak, öklei véresre horzsolódtak, viszont rövid negyedóra alatt sikerült megvetnie lábát a szurdok alján.

Botorkálva indult meg visszafelé, élesen

figyelve a sziklák alját, a meredek falat és a víz szakadékos árkát, hogy nem pillantja-e meg valahol John Radler holttestét.

A szurdok alig volt szélesebb néhány ölnél s néhol annyira összeszűkült, hogy csak a sziklafalhoz tapadva tudott átcúszni az apró folyócska vize fölött. Komisz út volt és fárasztó; közben az alkonyat is egyre sötétebb árnyékokat dobott a környezetre s Bradock már arra gondol, hogy abba kell hagynia a kutatást, amikor a sziklafal alján félig beszorulva két kiálló kődarab közé sötét test körvonalaát pillantotta meg.

Egyetlen ugrással mellette termett, hogy aztán riadt megilletődéssel pattanjon vissza; a szurdok alján valóban John Radler élettelen teste hevert. Allan megismerte a bőrruhát, a csizmát s az előrehulló, laza és sötétszőke hajtfürtöket, amelyek most olyan hatást keltettek, mintha gazdájuk csak aludt volna.

Bradock levette szőrmesapkáját, hogy pillanatnyi csendes áhitattal áldozzon John Radler emlékének; nem akart a holttesthez nyulni, de alkalmasint nem is lett volna ideje rá.

Anélkül, hogy megállapíthatta volna, tulajdonképpen merről jön a hang, hirtelen erőlyes kiáltás csattant rá:

— Hands up, Bradock... a törvény nevében letartóztatom.

Allan sapkát tartó keze megmerevedett a levegőben a rémült csodálkozástól. Csak a második felszólításra emelte fel a karjait s a hangra is csak akkor ismert rá, amikor egy sziklarepedés sötét zugából hirtelen előtte termett a csendbiztos helyettese.

Bradock ajkán akaratlanul röppent el a szó:

— Huxley...!

A szakaszvezető lassan közeledett; balkezét hanyagul lobálta, jobbja azonban minden eshetőségre készen a revolvertok zárán nyugodott.

— Remélem, nem akar újabb ostobaságot csinálni, Bradock... — mondta anélkül, hogy megállt volna. — Figyelmeztetem, hogy minden ellenállás hiábavaló.

Bradock visszalépett. Hitetlenkedve nézett szembe a szakaszvezetővel.

— Megbolondult, Huxley...? Milyen alapon tartóztat le...?

— John Radler meggyilkolása miatt. Tanuk vannak rá, de különben is régi igazság, hogy a tettes visszatér a gyilkosság színhelyére.

— Mondom, hogy örültség. Lyers alig negyed-órája vallotta be előttem, hogy ő ölette meg Radlert.

A csendőr legyintett.

— Ostoba csapda... Lyersnek semmi oka sem

lett volna a gyilkosságra, hiszen a házassága révén rokonságba került a meggyilkolttal.

— Hazugság... Janetnek esze ágába sincs hozzámenni. Értse meg, hogy én is az igazság kiderítésén dolgozom...

— Az igazság kiderítése a bíróság feladata. Majd ott mondja el, amit akar...

Megállt Bradocktól néhány lépésnyire ridegen, mint valami kőszobor. Bradock elkínzottan bámult rá. Ha most valóban letartóztatják, menthetetlenül elveszett; előbb-utóbb el kell árulnia Lyster rejtekhelyét, ha pedig a prémkereskedő kiszabadul, úgy fognak ömleni ellene a cimborák vallomásai, mint a zápor.

— Huxley... — pórballozott a lehetetlennel, — ha megígérem, hogy reggel ott leszek, ahol akarja, eléged?...

— Ostobaság. Tegye le a fegyvereit...

A revolvertök lassan kinyílt s ez a mozdulat Bradocknak fejébe kergette a vért. Csak néhány lépés választotta el a szakaszvezetőtől; ha ezt sikerül megtennie, mielőtt a revolver megmozdítana, gyerekjáték volna a szabadulás.

Gondolatai alkalmasint visszatükrözöttek az arcán, mert Huxley hirtelen oldalt ugrott s revolvere szempillantás alatt felemelkedett.

— Ne mozduljon... — kiáltotta inkább ijede-

ten, mint haragosan. — Azonnal tegye le a fegyvereit...

Ebben a pillanatban valahol lövés dörrent. Az éles csattanást megtízszerezve verték vissza a sziklafalak s Huxley szakaszvezető megingott, mintha villám ütött volna bele. Felemelt keze lehanyatlott, ajkán hörgő, csodálkozó kiáltás fakadt, majd lassan megfordult s a sziklafalhoz esve lecsúszott a földre.

Bradock az alkonyat ellenére is látta, hogy ruháján sötéten terjedő foltban előmlik a vér.

2.

Amikor Allan Bradock elment, Lyersnek eszébe sem jutott, hogy igyekezzen megszabadulni kötelékeitől; nyugodtan fekvé maradt, csupán a vállával tett kurta mozdulatot, hogy kényelmesebb helyet biztosítson magának. Negyedórába sem telt, surranó lépések hangzottak fel a puha talajon.

Lyers, mintha csak erre várt volna, halkan füttyentett, majd minden izmát megfeszítve felült. A félhomályos háttérből óvatosan settenkedő alak körvonalai bontakoztak ki.

— Hé, Jake... az ördögbe... mozogj már...

A szőrösképu fickó vigyorogva lépett közelebb.

— Ohé, Mr. Lyers... azt hittem, már csak a

holttestedet találom meg. Bradock az imént sértetlenül indult el a völgy felé.

— Jó helyre megy... Siess, oldózd el a kötelemet.

... Sziszegte türte Jake öklének kellemetlen megtozását, azután nyujtózva állt talpra.

— Hallgass rám, Jake...

— Csupa fül vagyok...

— Olyan munkát kapsz, hogy egész életedre elláthatod magad itallal. De ha ostobának bizonyulsz...

— Pshaw... ha pénzről van szó, mindig helyén az eszem.

— Allan Bradock a Glenlen szurdoka felé indult s nem kétséges, hogy megtalálja John Radleg holttestét.

— Ördög!...

— Várj csak... ha a holttestet megvizsgálják, nem lesz nehéz megtalálni benne a te puskádgolyóját...

— Goddam...

— Még ez sem minden. Huxley ugyancsak a szurdokban van s lehet, hogy a csendőr meg Bradock találkozni fognak.

— Akkor végem van...

Lyers vigyorgott. A bandita halálsápadt képet elárulta, hogy keresve sem találhatott volna al

kalmásabb embert terve végrehajtásához. Bólintott.

— Well, ez egyszer csakugyan könnyen meg-
 ítheted a bokádat. De ha rámhallgatsz...

Jake hamuszínú arccal markolászta töltény-
 szvét.

— Ezer ördög... beszélj már végre...

— Óvatosan közelítsd meg a patakszurdokot.
 Ha nem tudnád, Huxleyt és Bradockot is én küld-
 tem oda, hogy egymásrabukkanjanak. A csendőr
 Bradockot fogja gyanúsítani a gyilkossággal s
 lehet, hogy összevesznek. Ebben az esetben...

Jake elvigyorodott.

— Lövöldözni fognak egymásra, én pedig pá-
 holyból figyelem őket...

— No... Huxley esetleg mást is gondolhat,
 éppen ezért kell ott lenned. Ha látod, hogy béké-
 sen beszélgetnek, ne sajnálj egy golyót.

— Bradocktól?...

— A csendbiztostól. Légy nyugodt, gondo-
 m lesz rá, hogy mindenki Bradockot gyanúsítsa s
 tudod, hogy Trompton ilyen esetben nem ismer
 tréfát.

Jake önkénytelen mozdulattal a nyakához
 nyúlt.

— Éppen ezért veszélyes játék. Az életembe
 kerülhet.

Lyers vállat vont. Keze lassan csúszott a revolvere felé

— Ha nem vállalod, biztosabban fűbeharapsz...
— mondta jéghidegen, de fenyegető hangszíval.

Jake arca elszürkült. Meghunvászokodva húzta be fejét a vállai közé.

— Jól van na... — dünnyögte rekedten, — azért nem kell mindjárt fegyverhez nyúlni.

Előreindult a barlangban és Lyers követte. Csak a szakadék szélén álltak meg ismét egymással szemben. Lyers komoran nézett a banditára.

— Ha ügyesen dolgozol — mondta — ötezer dollár üti a markodat, ha ostobáskodsz, tudod, mi következik...

Bólintott és megindult előre, lefelé az ösvényen.

3.

Néhány óra múlva frissen borotválkozva, rendes ruhában, szájában égő szivarral lépett ki szobájából. A telep hangulata nyomott volt; mintha mindenki érezte volna a közelgő véres eseményeket, az emberek félrehúzódtak s még azok sem nyúltak pohárhoz, akik rendszerint étel helyett nyakalták az italt.

Amint Lysterst megpillantotta, Mrs Grant felállt az asztal mellől s kötését indulatos mozdulattal a földre dobta. Kemény arcéle volt, akár Lyers-

nek, pedig csak mostohatestvérek voltak s a természetük sem egyezett túlságosan. Most fojtott indulatok felhője sötétlett az arcán.

— Buck...

Lyers megállt. Arcán kelletlen rángás futott végig.

— Csak röviden, Mary... sietek...

— Janethez mész, látom. De figyelmeztetlek, hogy....

Hirtelen elhallgatott, mert Lyers egészen melléje lépett. A prémkereskedő arcát sötétvörösre festette az indulat.

— Fecsegni mertél a lány előtt?...

Mary Lyers megrázta a fejét.

— Szót sem szoltam, bár láttam, mennyire kínlódik szegény teremtés; de most már elhatároztam, hogy belenyúlok a játékaiba.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

— Megbolondultál?...

— Sőt... feleségül kényszerítettél Granthoz, akit nem szerettem, de aki mellett megis kitartottam. Most úgy látom, őt is romlásba akarod taszítani, hogy elérhesd saját aljas céljaidat...

— Mary...

— Várj még egy kicsit. Évek óta látom, mi folyik körülöttem s ha hallgattam, csak Fred miatt tettem, aki mégis csak hites uram. De most már elég... tudni akarom, mi a szándékod Janet Radlerrel...

Lyers lassú mozdulattal megszívta szivarját. A felparázsló tűz rőt fénnel ragyogta be eltorzult vonásait; a prémkereskedő most valóban olyan volt, mint a bibliai ördög megelevenedett mása.

Ahogy az asszonyra nézett, szemében fensőbb-séges gúny csillogott.

— Ha éppen tudni akarod, Janet még ma a feleségem lesz. Fred már nyargal Trompton után s ha valaki akadályozni meri szándékaimat, halállal lakol. Érted?...

Míg beszélt, egyre közelebb hajolt s az utolsó szavakat már valósággal az asszony szájába sziszegte bele. Utána elhállgatott, megigazította kalapját, szivarját hanyagul a szája szélére tolta s továbbment, mintha nem történt volna semmi.

Mary Lyers megkövülten, szohorszerűen állva maradt a szoba közepén. Ugy bámult a férfi után,

mint ha most ébredt volna valami hosszú, lidércnyomásos álomból. Azután hirtelen sarkonfordult, a kőtest félrerugta és kiviharzott a szobából.

Buck Lyers ezzel már nem törődött. Végigment a hosszú belső folyosón és bekopogtatott Janet Radler ajtaján. Kis ideig várt s amikor a szobában semmi sem mozdult, lenyomta a kilincset.

A szobában félfhomály volt, de látszott, hogy a legtávolabbi sarokban fiatal, karcsú alak ugrik fel ijedten a lépések hallatára.

Lyers alig palástolható örömmel bókolt.

— Good evening, Miss Janet...

— Miért hurcoltatott ide?...

A lány hangja ellenségesen és erélyesen csattant; érzett rajta, hogy az események csak ellenállását növelték meg s energiája most is töretlen. Lyers csalódott arcot vágott; mást várt, de a kezdeti kudarc azért nem kedvetlenítette el.

Otthonosan leült.

— Holnapra itt fagy... — mondta — s holnapután már magyarázat nélkül is megérti, miért alkalmaztam erélyes eszközöket akarata ellenére is.

Janet szája elhúzódott.

— Erélyes eszköz helyett inkább aljas eszközt kellett volna mondania. Védtelen nőt megtámadni alávalóság...

Lyers hátradőlt a széken s hanyagul lóbálta kezében a szivart,

— Goromba s ha nem tudnám, hogy rövidesen máskép fog beszélni, most jogom lenne megharagudni.

— Felőlem megharagudhat. Már mondtam, hogy nem tartok számot a barátságára.

— Akkor sem, ha John élete függ tőle? . . .

Hirtelen előrehajolt. Lobogó szemei mohó kíváncsisággal kutatták a lány arcát. Janet csakugyan elsápadt és reszketni kezdett.

— John élete? . . . — dadogta megfélemlítve,
— Mit tud Johnról? . . . Könyörgöm, beszéljen . . .

Lyers bólogatott.

— Sejtettem, hogy alábbadja egy kissé. De most már nekem vannak feltételeim,

— Ne kínozzon . . . John él? . . .

— Pontosan addig él, ameddig én akarom, Bradock ugyanis . . .

Kissé elakadt s mielőtt folytathatta volna, Janet vérvörös arccal hirtelen közbevágott:

— Bradockot ne emlegesse. Egyetlen szót sem hiszek abból, amivel megrágalmazta. S ha maga miatt nem kergetem el, akkor most nem lennék a maga foglya.

— Talán szerelmes Bradockba, hogy ennyire védi? . . .

— Ahhoz sincs semmi köze . . .

Lyers vállat vont.

— Nos, legyen igaza. John a hatalmamban

van s akkor hal meg, amikor akarom. Őszintén szólva, már megölettem volna, ha a maga dacossága eszembe nem juttat egy jobb megoldást.

— Beszéljen . . .

— Az üzlet egyszerű: életet életért. John életének az ára a maga élete.

— Nem értem.

— Pedig egyszerű. Ha a feleségem lesz, John Radler néhány óra múlva egészségesen hazaérkezik; ha nem, soha többé hírét sem hallja. És a gyilkossággal Allan Braddockot fogják gyanúsítani.

A lány vértelen arccal emelkedett fel.

— Sátán . . . ezt nem teheti velem . . .

— Majd meglátjuk. A csendbiztos, akinek joga van bennünket összeadni, néhány órán belül megérkezik. Addig gondolkozhat.

Az ajtó felé indult, de hirtelen ismét megállt.

— Ha pedig arra gondol — mormogta vissza sem fordulva —, hogy látszólag beleegyezik a házasságba s a csendbiztos előtt beszélni kezd, jusson eszébe, hogy valaki az ablakon keresztül minden mozdulatomat lesni fogja. Egyetlen apró intésembe kerül s John semmi földi hatalom sem mentheti meg.

— Átkozott . . . takarodjon . . .

Janet félig ájultan kapaszkodott az asztal szélén.

lébe s amint az ajtó bezárult Lyers mögött, zokogva roskadt össze. Érezte, hogy Lyers gonosz-sága ellen nincs védekezés s ez a tudat minden erejét megsemmisítette.

4.

Amikor Huxley elvágódott, Allan Bradock a védekezés ösztönös mozdulatával pattant a sziklafal felé. A lövés villanását már nem láthatta, de amint pillanattal később kutatva felnézett, a kőperem szélén mintha gyorsan eltűnő, szürke árnyékot pillantott volna meg.

Alkonyatkor, ilyen távolságról kár lett volna lövéssel figyelmeztetni a tetteit arra, hogy felfedezték; Bradock nem is kísérletezett ilyesmivel, hanem hirtelen elhatározással nekilódult a sziklafalnak.

A patak szurdoka talán ezen a helyen volt a legmeredekebb; a szikla csaknem függőlegesen magasodott előtte a valószínűtlenül vakmerő vállalkozásnak azonban kettős előnye volt. Az egyik, hogy a támadó teljes biztonságban hihette magát, hiszen a fal megmászhatalannak látszott; a másik, hogy a hegyiösvény széléről az alkonyat ellenére is látni lehetett a kétfelé kanyargó utat. Bradock azonkívül tudott valamit, amire a támadó aligha gondolt; tudta azt, hogy a gyér nő

vényszet gyökerei elég erősek egy emberi test súlyának megtartására.

Egész testével a sziklához tapadva, lassan, lépésről-lépésre dolgozta magát fölfelé. Minden apró sziklarepedést megkeresett, a talajnak minden jelentéktelen előnyét kihasználta, de így is nem egyszer csupán kiálló gyökereken, vékony ágakon lógott a halált jelentő mélység fölött. De mint annyiszor Bradock életében, ezúttal is bebizonyosodott, hogy néha a lehetetlennek látszó út a legjárhatóbb; nagyedőra mulva már közvetlenül a perem alatt állt, a kiszélesedő sziklafal alján. Még egy utolsó mozdulat kellett, hogy felkapaszkodjon az ösvény szélére, s Bradock izmai már megfeszültek, amikor valahol a közelben lövés dörrent s a golyó közvetlenül az arca előtt porlasztotta szét a sziklafalat.

A ráhulló törmeléket köpködve, szilaj erővel lendült fölfelé; tudta, hogy a merénylő már régen észrevette szándékát s csupán azért engedte egészen közel, hogy annál biztosabban célózhasson. Az első lövést második, majd harmadik követte; most már láthatta a gyilkos fegyver fellobbanó toroklattüzét is egyik közeli szikla mögött. Az orgyilkos ugyancsak jól bánt puskájával s nem rajta mult, hogy a sötétszürke alkonyatban, a félig fedett, sziklás talajon nem tudta eltalálni az állandóan mozgó célpontot.

Bradock végül is elérte az ösvény szélét; úgy terült el rajta, mint a béka s a következő másodpercben már az ő fegyvere is beleszólt az addig egyoldalú párbaiba.

Nem tudta, hogy jóformán célzás nélkül sikerült-e találnia, a merénylet fegyvere azonban elhallgatott.

Várt néhány percig, azután villámgyorsan felugrott. Szinte ugyanakkor, egy másik szikla védelme alatt, ismét feldörgött a puska s Bradock szűró fájdalmat érzett az oldalában.

Felemelte revolverét s abban a másodpercben tűzelt, amikor az ötödik lövés villanása sárga fénybe borította a környéket; érezte, amint a lövedék elzizegett a feje fölött, a szikla mögött azonban fájdalmas nyögés jelezte, hogy az ő golyója is célbatalált.

Előreugrott. Mozdulatától éles fájdalom nyílt az oldalába. Bradocknak azonban meg volt az a jó tulajdonsága, hogy bizonyos körülmények között minden fájdalomérzést el tudott nyomni önmagában.

A szikla mögött semmi sem mozgott, amikor azonban lehajolt, a félhomályban fémesen csillogó Winchester-esővet pillantott meg alig félölnyire. A fegyver mellett, szorosan a sziklához lapulva, csapóthomlokú, szakállas alak feküdt. Sem moz-

gás, sem hang nem árulta el, hogy van benne élet
a a háta alól sötét csikban szivárgott elő a vér.

Braddock letérdelt mellé. Az adott körülmények
között semmi sem lehetett volna kellemetlenebb
számára, mintha Huxley gyilkosa meghal őszinte
és tanuk előtt tett vallomás nélkül.

Elővette kulacsát s néhány csepp sherryt erőltetett a vértelen, lefittyedt ajak mögé.

Kísérletének eredménye hamar megmutatkozott. A bandita testén könnyű remegés szántott végig, pillái megrebbentek, majd váratlanul megfázkodott és felkönyökölt.

— Phöh... — dübnyögte, de azután elhallgatott és riadt szemekkel meredt Allanra.

Braddock megrázta a vállát.

— Hé... ki vagy és mi a pokolnak lövöldöztél?...

— Pálinkát...

Braddock kezében ismét felemelkedett a kulacs. A sebesült hosszú kortyokban, mohón ivott; végül is Allannak erőszakkal kellett elvenni a szájától.

— Az ördögbe... ha inni tudsz, a szádát is kinyithatod. Hogy hívnak?...

— Jake...

— Fel tudsz állni?...

A sebesült hallgatott. Látszott az arcán, hogy minden erejét összeszedi, de alig emelkedett térdre, visszaroskadt,

— Nem megy . . . a tudombe lőttél . . . befelé vérzek . . . pár perc még és végem . . .

— Te lőttél a csendbiztosra? . . .

Mély csend volt a válasz. Bradock ökle megmarkolta a revolvert.

— Beszélj, mert . . .

Jake elvigyorodott:

— Ne tüzelj . . . — dűnnyögte alig érthetően —, ha belémlősz, pár perccel előbb harapok fübe, annyi az egész . . . adj innom . .

Allan odalökte a kulacsot.

A bandita hosszan ivott belőle, azután eltölgülő arccal visszahanyatlott.

— Van lovad? . . . — kérdezte egyre gyengülő hangon.

Bradock bólintott:

— Van.

— Próbáld meg bekötni a sebemet. Lyers biztos halálba küldött s most odalent a telepen arra készül, hogy beféjezze gonoszságait. De nélkülem számított . . .

Bradock érezte, hogy minden vér a szívére tödül.

— Lyers bérelt fel? . . . — kérdezte vibráló hangon.

Jake elhárítóan intett:

— Ne fecséreld az időt. Pár száz lépéssel lejjebb sziklához kötve áll a lovam. Emelj nye-

regbe, azután igyekezz minél előbb lejutni az útra. Trompton valahol erre csavarog; az életed függ tőle, hogy beszélhessek vele.

Allan Bradock nem sokat gondolkozott. Száját ruháját tépte szét s darabjaival úgy, ahogy, elköötötte az erősen vérző tüdősebet. Azután vállra vette Jaket és sietve megindult vele az ösvényen lefelé. Még nem tudta, mit akar a bandita, de érezte, hogy a halál határára csúszott ember a romlást s az igazság diadalát jelenti Buck Lyeer számára.

HATODIK FEJEZET

melyben Mrs. Grant ismét beleavatkozik az események menetébe. — Lövés dörren, de Lyers megint csalódik. — Allan Bradock megzavarja az esküvőt.

1.

Trompton bosszús arccal szállt nyeregből a ház előtt.

— Hallja, Lyers, kissé sok, amit művel. Miért kellett ilyen löhalálában visszahívni? . . .

Buck a tornácon állt és egykedvűen szivarozott, az őrmester szavaira azonban megindult lefelé a lépcsőn.

— Ne dühöngjön, Trompton — mondta —, több okom is volt rá, hogy idehívjam. Elsősorban az, hogy holnap Denverbe akarok menni

— Ez nem tartozik rám.

— Maga az út nem. De én feleségestől indulok s miután pillanatnyilag még nőtlen vagyok, beláthatja, hogy jelenléte nélkülözhetetlen.

Trompton megállt.

— Figyelmeztetem, hogy nem vagyok tréfás kedvemben.

— Én sem. S ha éppen tudni akarja, azért utazom el, mert nem akarom magamat és feleségemet újabb veszélyeknek kitenni a csendőrség tehetetlensége miatt.

— Ez már sok...

— Csak lassan. Pár órája, hogy Huxley figyelmét felhívtam két gyanús jelenségre John Radler eltűnésével kapcsolatban. Átadtam neki azt a tárgyi bizonyítékot is, amely Bradock bűnösségét igazolja; láttam, nem nagyon hisz nekem s most nézze meg. Bent fekszik a házban, eszméletlenül.

— Micsoda?...

Trompton úgy rohant be a házba, mint akit kergetnek, Lyers egykedvűen kullogott utána s megállt a csendőr mellett Huxley eszméletlen testénél.

— Alig két órája hozta be két emberem — mondta — a Glenlen szurdokában találták. Azt mondják, Bradockot látták a közelben, a fickót azonban nem lehetett megközelíteni, mert lövöldözött rájuk.

— Bradock?... Lehetetlen...

Lyers vállat vont.

— Két szavahihető tanu állítja.

Trompton elfordult. Néhány lépéssel ismét a tornácra ért.

— Good by, Lyres. Majd ha tisztáztuk Radler eltűnését és Huxley sebesülésének ügyét, beszélhetünk az esküvőről.

Lyers mosolygott.

— Ne olyan hevesen, Trompton. Nézzen oda... a lovak felnyergelve várják az embereket. Ha igénybeveszi a segítségemet, Bradock pár óra alatt egérfogóba jut; ha egyedül vág neki az üldözésnek, hetekig eltart a hajsza.

— Az ördögbe... akkor hát adja ki a parancsot.

— Csak az esküvő után. Gondolja meg; félóra az egész...

— Vigye el az ördög... de akkor siessünk...

Lova nyergéhez lépett, lecsatolta a nyereg táskáját, a vaskos jegyzőkönyvet és besietett a házba.

2.

Az alkonyatot éjszaka váltotta fel s Allan Bradock csak lassan haladhatott a sebesülttel. Utközben kétszer is meg kellett állnia, mert a patakszurdok felől váratlanul két lovasalak tűnt fel s gyors ügetéssel keresztezték az ösvényt.

Bradock az ajkába harapott; sejtette, hogy a lovasok Huxley holttestét „találták meg”, csak azt nem tudta, mit akarhat a prémkereskedő ezzel az újabb cselfogással. Jake közben elvesztette esz-

méletét s mire sikerült a telepet megközelíteniök, vértelen arca és hörgő lihegése nem sok jót ígért.

Allan kulacsának tartalma azonban új erőt öntött bele, legalább is annyira, hogy töredezetten kimondhatott néhány szót.

— Vigyázz... a ház körül állandóan kószál néhány őr... hátul kerülj... a baloldali második ablak Lyersé... ott kell behatolni...

— Megbolondultál?... Ha Lyers rajtafog, mint betörőt, jogosan keresztüllőhet...

— All right... de a fiókjában... ott vannak... Radler apróságai...

Bradock az ajkába harapott; belátta, hogy a veszélyes utat valóban meg kell kockáztatnia.

Oldalt került s a karámok táján lesegítette Jaket a nyeregből.

— Vezess... ne feledd, hogy ketten halunk meg, ha felfedeznek...

A prémvadász nem felelt. Félig Bradock vállára támaszkodva, dideregve vánszorgott előre, mélyen az árnyékba lapulva.

Bradock keze a revolverén nyugodott; mérsékeltén bízott a sebesültben, bár belül érezte, hogy a sár szélén álló embert eszelős bosszúvágy hajtja Lyers felé.

Jake a fal közelében megállt.

— Az ablakon nincs rács... Lyers állan-

dóan attól fél, hogy egyszer menekülnie kell . . .
siess . . . nyomd be az üveget . . .

Allan előrelépett.

Revolvere halk csörrenéssel ütődött az apró
füvegtáblához s a következő másodpercben az ab-
lak kinyílt. Jake megkapaszkodott a párkányban.

— Segíts... és ha van még kulacsodban,
add ide . . .

Braddock szó nélkül átadta a kulacsot, azután
könnyű mozdulattal, zajtalanul átvette magát a
nyitott ablakrésen.

3.

Buck Lyers megállt a lány előtt.

— Itt az idő, Miss Janet . . . meggondolta
magát? . . .

— Igen . . . csak akkor leszek a felesége,
ha bizonyítani tudja, hogy a bátyám él . . .

Lyers a zsebébe nyúlt:

— Nézze, itt vannak a sajátkezű feljegyzései,
ha ez sem elég, magára vessen a következmények
miatt.

Janet szédülten kapaszkodott az asztalba.

— És Braddock . . .

— Ha a feleségem lesz, esküszöm, egyetlen
lépést sem teszek utánna . . .

A nyitott ajtóresen át behallatszott a szertar-

tásra gyülekező emberek halk és riadt zsongása. Janetnek minden erejét össze kellett szednie, hogy el ne essen.

Visszanézett a prémkereskedőre.

— Háálomig gyűlölni fogom, Buck Lyers. És ha ezekután is feleségül akar venni, — mehetünk...

Lyers eldobta szivarját.

— Csakhogy megjött az esze. De figyelmeztetem . . . semmi beszélgetés Tromptonnal . . . John élete egyetlen kézmozdulatától függ . . .

Áthaladtak a hosszú folyosón és beléptek az ivóba, amelynek asztalait a fal mellé tolták az ünnepi alkalomra.

Trompton a keskenyebb fal mellett állt; színes kendővel letakart asztal mellett. A jegyzőkönyv előtte feküdt, az őrmester arca azonban kevés jót ígért.

Kutatva nézett a menyasszonyra.

— Ön Janet Radler . . .

— Én vagyok . . .

— Ugy hallom, a bátyja néhány nap előtt elűnt. Hogy lehet ilyenkor esküvőt tartani? . . .

— Ne . . . nem tehetek másként . . .

— Ugy . . . miért? . . .

Kérdése olyan élesen csattant, mint a pisztolylövés. A teremben az arcok egymásra meredtek; Janet fakósága mindenkinek feltűnt s az em-

berek mintha megéreztek volna a közelgő veszedelmet.

Csak Lyers volt nyugodt. Előrelépett s mintha véletlen lett volna, átkarolta a lányt:

— Eppen John Radler érdekében tartjuk meg az esküvőt... — mondta nyugodtan — Johnnak kutatási joga volt a vidéken s az engedély két nap múlva lejár. Holnap reggel indulnunk kell Denverbe, hogy a meghosszabbításról gondoskodhassunk. Így van, Janet?...

— Yes...

A lány hangja inkább sóhajtás volt, mint tagolt beszéd. Trompton homloka ráncokba szaladt, de azután alig láthatóan vállat vont:

— Akkor hát siessünk... — mondta.

— Öfelsége a király nevében... Buck Lyers, akit személyesen ismerek, hangosan és érthetően nyilatkoztassa ki, akarja-e feleségül venni az oldalán álló hajadont, Janet Radlert?

— Akarom.

— Ön is, Janet Radler, akinek személyazonosságát előttem szavahihető tanúk igazolják, nyilatkoztassa ki, akarja-e férjül fogadni az oldalán álló Buck Lysterst?

Janet felemelte a fejét. Már semmi erő sem volt benne, annyi sem, hogy érthetően beszélni tudott volna. Érezte, hogy karját vad erővel mar-

kolja meg Buck-Lyers s ajka már kinyílt, hogy feleljen a közömbös kérdésre, amikor hirtelen váratlanul éles hang csattant bele az ivó halálos csendjébe.

— Nem!

A hang oldalról jött, a mellékszoba felől.

Minden szem arra tekintett s Buck Lyers káromkodva ellépett Janet mellől. Az ajtóban, felvont revolverrel Mary Lyers állt égő arccal, szemében a halálraszántak eszelős lobogásával.

Mielőtt a szobában csaknem megbénult minden élet, az asszony lassú lépésekkel előrejött. Szemét egyetlen pillanatra sem vette le mostoha-fivéréről.

— Hallgasson rám, Trompton... — mondta mélyről. — Ez a lány nem akar Buck Lyers felesége lenni. Én tudom s ha kell, meg is eszközööm rá. Úgy hurcoltatta ide az embereivel s azért erőszakolja az esküvőt, hogy...

— Elég!

Lyers úgy üvöltött fel, mint egy sebzett vadkan. Előreugrott, de akkor váratlanul lövés dörrent bele a támadó kavarodásba.

Mary Lyers fölött csattanva vágódott egy golyó a mennyezetbe, de Trompton kezében akkor már felemelkedett a revolver.

— Senki se mozduljon... beszéljen nyugodtan, asszonyom...

Lyers foga megcsikordult.

— Egy hangot se, mert...

— All right... talán majd én folytatom.

Új, erőyes férfihang csattant a mellékszoba küszöbén. Allan Bradock állt a meglepetéstől felszisszenő emberek előtt, kissé sápadtan, de egyenesen, kezében revolverrel. Mellette Jake alakja imbolygott, mögöttük egy leütött ember eszméletlen teste hevert.

Bradock a csendőr elé lépett.

— Majd én folytatom, old Trompton... — ismételte nyugodtan. — Lyers azért akarja feleségül venni Janetet, hogy ezzel megkaparintsa John kutatásainak eredményét és behiztosítsa magát a gyilkosság vádja ellen.

— Nem igaz... bizonyítani tudom, hogy nem gyilkoltam.

Lyers hangja süvített, mint a megszorított patkányé. Bradock rábólintott.

— All right, nem személyesen gyilkolt, hanem aljas tervei végrehajtására Jaket használta fel. Néhány liter pálinka és minden el volt intézve. Csak ott tévedtél, Buck Lyers, hogy sikerül mindent az én nyakamba varrni... de az íróasztalod beszél... Nézze meg, Trompton, azt az asztalt a megtalálhatja benne John Radler elrabolt értéktárgyait.

Csend szakadt a teremre.

Buck Lyers hörgő lihegéssel nézett szét, majd hirtelen Jake imbolygó alakján akadt meg a szeme.

— Te fecsegtél, kutya... — robbant belőle az indulat s keze lecsapott revolverére.

Jake előrehajolt.

Pillanatra mintha minden gyengeség elszállt volna belőle, friss, ruganyos mozdulattal kapott revolvere után.

A két lövés szinte ugyanabban a pillanatban dörrent el; Buck Lyers megingott s mintha vilám ütött volna bele, eldőlt.

Melléből-patakzott a vér.

Trompton előrelépett.

— Ezt a tragédiát a sors rendezte így... — mondta csendesén — s ha valakinek, Jakenek joga volt bosszút állni Lyersen.

Intett.

Senki se hagyja el a szobát. Azt hiszem, néhány kihallgatás tisztázni fog mindent. Talán ön jöjjön ide először, asszonyom...

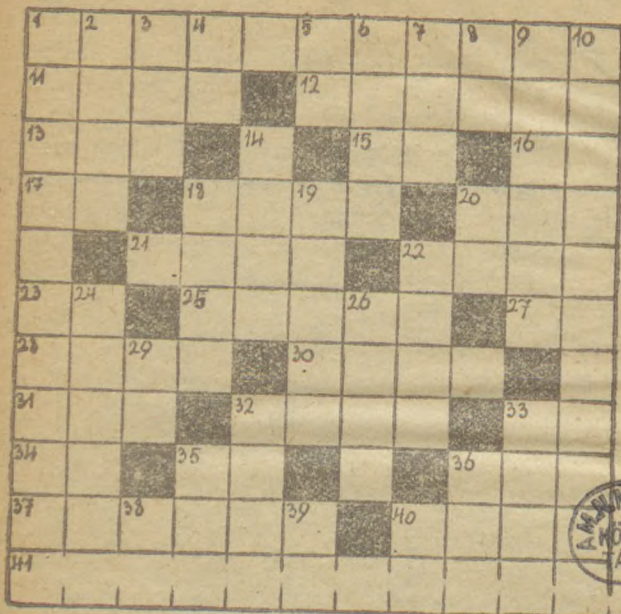
Mialatt Mary Lyers könnytelen szemekkel előrelépett, leült az asztal mellé és kikészítette töltőtollát.

Nyugodt volt; látta, hogy Bradock revolvere sakkan tartja a társaságot, de észrevette azt is,

hogy Janet Radler már eltávolodott Lyers holt-
testétől s mintha menedéket keresne, meghúzódik
Bradock mellett.

Es Trompton látta azt is, hogy Bradock szé-
les vállai valóban egész életre szóló igaz és becsü-
letes védelmet jelentenek.

(VÉGE.)

Visszírtesen: 1. Neves írónő 11. Gőzűg isten. 12. Bibliai helység. 13. Nyughely. 15. Angol kötőszó. 16. S. B. 17. Skála-hang. 18. Német folyó. 20. Zamatja. 21. Bécsi vár. 22. Vag. 23. AAAAAA. 25. 48-as tábornok. 27. Egyiptomi isten. 28. Folyó. 30. Allati fekhely. 31. Zsalm eleje. 32. Szemita. 33. Gróf Ferenc. 34. Tantal vegyjele. 35. Csész. 36. Fül — angolul. 37. Cigaretta-különlegesség. 40. Skandináv férfinév. 41. Hollandia.

— Függőlegesen: 1. Kisgazdavezér. 2. Mongolia fővárosa. 3. Német munkafront vezetője. 4. Földet tőr. 5. S. J. 6. Ev — angolul. 7. Pusztit. 8. Sír. 9. Drágaság. 10. Híres svéd fizikus. 14. Bibliai lábbel. 18. Színházi alkalmazott. 19. Allati fog. 20. Zamat. 22. Nagyzozó. 24. Nyughely. 26. Svéd férfinév. 29. Idegen helyeslés. 32. Lekaszál. 33. Francia. 35. Svéd pénz. 36. Igékötő. 38. Fonetikus betű. 39. Francia rt. 40. Angol preposíció.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

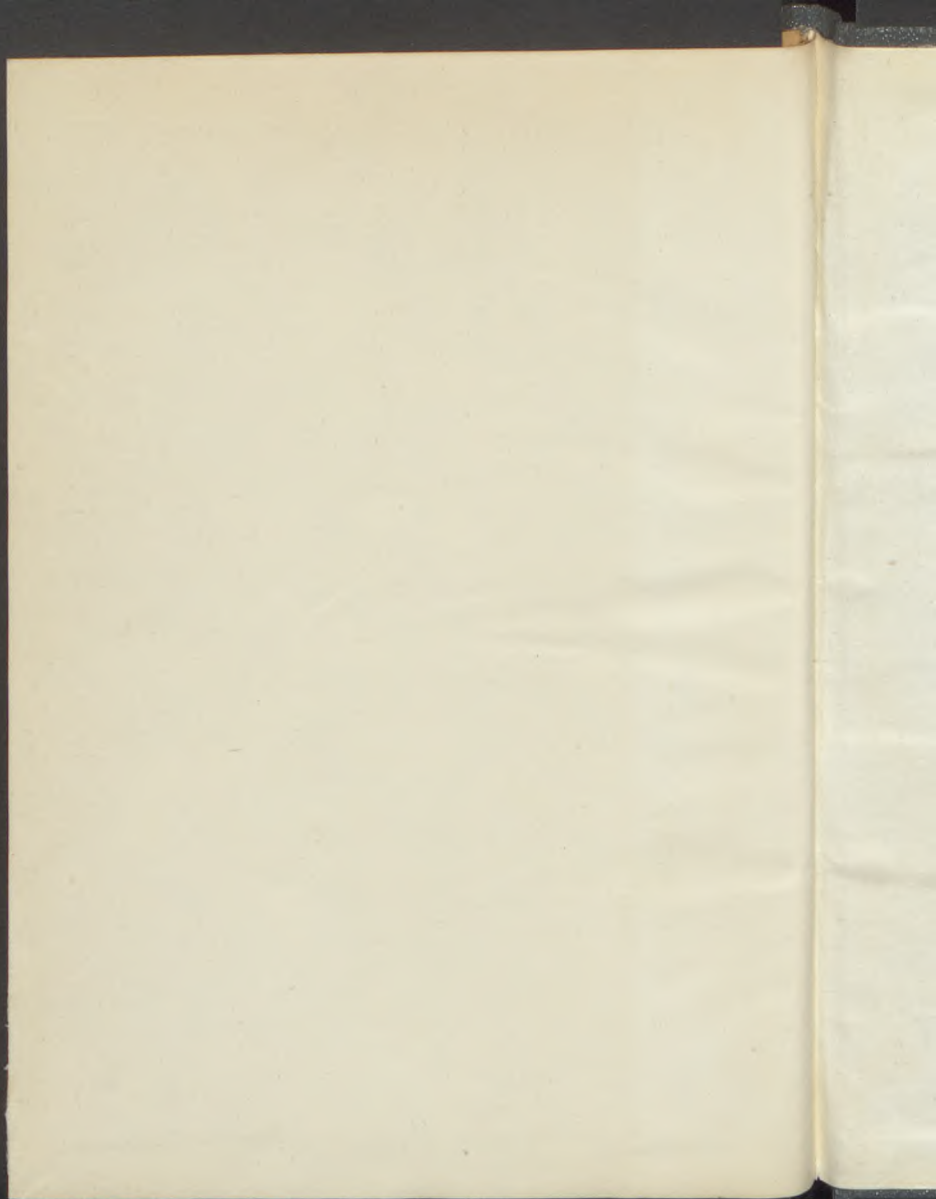
Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

z
p
i

1972 SEP 13

